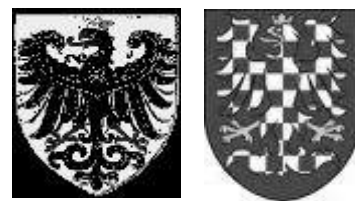

NOVINY

Volume 5 Issue 188 (688)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

17. XI. – 30. XI. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 17. listopadu
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Tak já nevím. Jak se dozvídám, tak komunikace neprobíhá jen mezi lidmi, ale i mezi zvířaty, brabenci ba i rostlinami, stromy, ba i houby mezi sebou rozmlouvají a teď jsem se dočetl, že je komunikace i mezi jednotlivými buňkami v těle. Vyměňují si mezi sebou řadu informací, reagují na to, co se děje v jejich okolí, a tomu pak přizpůsobují své chování. Problém nastává v okamžiku, když se jedná o rakovinné buňky, které si právě prostřednictvím tajných depeší navzájem radí jak růst, metastazovat do dalších míst v organismu, ale i jak nejlépe přežít a bránit se léčbě. Chobotnice údajně nemá mozek, ale je inteligentnější než některá zvířata. To samé pak ptáci, kteří otvírají šroubovací víčka či popelnice u domu a rozumí povelům. Brzo se zjistí, že všechno živé jaksi myslí, přemýšlí, komunikuje a vnímá, takže kdybychom chtěli žít v souladu s přírodou, tak bychom museli žrát snad jen kamení a hlínu, protože i buřt vypěstovaný v laboratoři bude mít umělou inteligenci.

V česku se oslavoval 17 listopad, kdy bývalí soudruzi komunisté dávali věnce ke zdi. Někteří to přirovnávali k tomu jakoby Himmler a Eichmann dávali věnce židovským obětem v koncentračním táboře. Ale lze i napsat, že soudruzi oslavují puč, který sami pro sebe zorganizovali.

bychom si pomáhat.

Sexuální kontrarevoluce

Sexuální kontrarevoluce

Benjamin Kuras 2025

Sexuální revoluce volnoláskových antikoncepčně pilulkových a legalizovaně potratových šedesátek minulého století, psychology doporučená jako lék na sexuální represi působící totalitární ideologii, se taktak stačila rozběhnout a už se proti ní šikovala kontrarevoluce. A

byly jí plné sedmdesátky a osmdesátky. Její kulturní ikonou byl světoznámý anglický zpěvák Cliff Richard, třetí nejprodávější pop-star (za Elvisem a Beatles) s 250 miliony desek. Svůj kontrasexuální coming-out zazpíval v hitu „Bachelor Boy“ (česky nejspíš Panic) a pak už jen každému tázajícímu potvrzoval, jak ho sex nezajímá, na lásky nemá čas a jeho jedinou láskou je zpěv a jeho publikum. A že ho v tom posiluje nově nalezená víra v Ježíše.

Ani poté mu však fanyanky nepřestaly na koncertech vrískat láskou a nabízet rodidla, jsouce tím ujištěny, že je neopustí pro žádnou jinou. Ze známých celebrit Cliffo v kontrarevoluci podpořili třeba malíř Andy Warhol a pozdější zpěváci Morrissey a Boy George. Ale dávným prorokem

britské sexuální kontrarevoluce byl méně známý, ale stejně odhodlaný lord Chesterfield, ve své době a svých kruzích poměrně vlivný hrabě a poslanec. Ten se už v 18. století proslavil objevem, jež učinil při velmi občasné kopulaci s manželkou jménem Melusina, a jímž se zapsal do encyklopedie slavných citátů: „Sex je vysoce přeceňovaná činnost, jejíž rozkoš je chvilková, pozice směšná a výdaje prokleté“. Jako se všelijaká hnutí a ideologie vyvíjejí s technickým pokrokem, historickými zkušenostmi a obavami o budoucnost, ať už oprávněnými

TAK JSEM VÁM PŘEČETL, JAK SE V PRAZE OFICIÁLNĚ HONOŘÍ A PÍŠE O PŘÍČINÁCH, ZAHÁJENÍ A PRŮBĚHU TAKZVANÉ SAMETOVÉ REVOLUCE.

nebo fantazírovanými, tak se vyvíjela i sexuální kontrarevoluce. Provázelo ji varování před přelidněním planety, nedostatkem potravy, vody a energetických zdrojů, která v roce 1972 vyslovil

Club of Rome v brožurce „Limits to Growth“. Deset let poté do bezstarostných sexuálních hrátek hodil vidle virůsek AIDS a sexuální revolucionáře vyděsil k smrti.

Jak se sexuální kontrarevoluce v pokrokových kruzích plíživě a dlouho nepozorovaně šířila, najednou si v novém století sociologové začali všimnout, že v západní civilizaci ubývá obyvatel. A že příčinou není jako obvykle v historii zvýšená smrtelnost válkami a epidemiemi, nýbrž snížená porodnost. I ta se ještě dlouho vysvětlovala snadno dostupnou antikoncepcí a umělými potraty, ještě taky úbytkem spermat působeným toxickými chemikáliemi v potravě, vodě, prostředí a ovzduší, a ještě taky elektronickými vlnami z mobilů, vysílačů, elektrického vedení, a kdovíjaké další technologie.

A pak si sociologové tukli na čelo zjištěním, kolik příslušníků nejmladších generací objevilo historicky klášterně osvědčený recept, podle něhož nejbezpečnější a nejjednodušší antikoncepcí a zároveň ochranou před chorobami je sexuální abstinence. Čili nešoustání. Totéž nešoustání, které náš vlastní odborník na sex Milan Kundera identifikoval jako hlavní příčinu všech vad a poruch, fyzických, psychických a politických. Navzdory Kunderovi – a před ním taky Freudovi a hlavně jeho žákovi Wilhelmu Reichovi, který v americkém exilu sexuální revoluci

což též znamená eso a prozrazuje, jak si sami sebe cení a mají se za kabrňáky.

Sexuální apatii dnešní mladé generace (od puberty do věku circa 35) potvrzují sondáže ve dvou nejdůležitějších zemích.

Francie, průzkum firmy IFOP, už v roce 2021: Nulový sex – 43 procenta. Sex jen s jedním partnerem (neuvedeno kolikrát) – další 44 procenta.

Velká Británie, průzkum londýnské King's College. Pravidelný sex

aspoň jednou týdně – 19 procent.

Pro srovnání s tehdejšími výkony generací dnešních šedesátníků a starších – bylo to 50 procent.

V Česku zatím podobný průzkum není vyčíslen, ale už několik let

vytrvale klesající porodnost by přinesla podobná čísla.

Hlavní náhražkou sexu je psychická porucha, kterou už psychologie vědecky pojmenovala „smartphone addiction“.

Ta působí ženám oslabení libida a orgasmus-schopnosti, mužům vadnutí chůle a plandání erektce. V britském

průzkumu se 67 procent respondentů přiznalo, že na konci dne před usínáním je pro ně

největším požitkem zabrouzdání internetem v mobilu. Že by se raději vzdali sexu než mobilu, přiznalo 39 procent žen a 19 procent mužů.

V mileneckých vztazích to vytváří další psychickou poruchu vědecky zvanou „phobbing“, což je složenina slov „phone“ a „snubbing“.

Odmítání intimního styku ve prospěch mobilového brouzdání. Ve společné posteli. To v těch lepších případech, kdy se už spolu do postele dostali. A místo sexu se mazlí každý se svým

mobilem. Ale i těchto případů ubývá: většina se k posteli ani nepřiblíží. A hodně jich na ni ani nepomyslí.

Z mládežnických asexuálů se stává společenská identita a politická hnutí. Jeho členy je víc žen než mužů. To se nejnověji přidružuje k

armádě LGBTQ+ (teď tedy LGBTQA+) a rozjízdí boj za svá práva. Tedy hlavně právo nešoustat a nebýt šoustání. Toto právo jim

většinová kapitalistická toxická maskulinní společnost bělošského patriarchátu upírá, neboť asexualitu jako sexuální identitu nechápe a bere ji jako terč politování nebo

výsměchu. Jako kdysi nechápala homosexualitu a transsexualitu, dnes pevně zavedené jako politická hnutí.

Můj kamarád básník a matematik Jiří Weinberger pro ně vypočítal pěknou hymnu:

„Šuk sem, šuk tam, nám už je to všechno jedno, šuk sem, šuk tam, nám už je to fuck.“

Pondělí 17. listopadu

Podle finského prezidenta příměří na Ukrajině letos nebude A V USA vrcholí kampaň za zveřejnění Epsteinova spisu (sexuální skandál) Británie chystá zpřísnění dávek pro migranty Sabotéři zasáhli železniční trať na východě Polska Gruzie zruší protikorupční úřad Německo obnoví dodávk zbraní Izraeli V celé zemi se vzpomínal 17. listopad 1989 Milion chvilek na Staroměstském náměstí protestoval proti vzniku vlády Svobodní chtějí jít do sněmovních voleb s SPD a PRO Schillerová slíbila, že Babiš učiní „nevratné kroky“ U nás celé pondělí přšelo, občas vločky

Úterý 18. listopadu

Saudská Arábie chce v USA investovat bilion dolarů Ukrajina zaútočila raketami na Rusko Palestínští teroristé ubodali v Izraeli muže, tři další jsou zranění A Ukrajinská opozice žádá pád vlády Pavel trvá na veřejném řešení Babišova střetu zájmů 27. listopadu se sejde střetová schůze parlamentu Fiala upozorňuje na ruské sabotáže v Polsku Vladimír Mišík je v Síní slávy Českého slavíka U nás krásný slunečný den, ráno trochu mrzlo

Středa 19. listopadu

Uznání anexe Krymu, přenechání okupovaných území Rusku a snížení stavu ukrajinské armády na 400 tisíc vojáků. I to navrhuje nový mírový plán USA, Trump podepsal zákon o zveřejnění spisů k sexuálnímu delikventovi Epsteinovi Motoristé trvají před dalším jednáními o složení nové vlády na nominaci Filipa Turka do ministerské funkce. Stačilo prohrát volby a ledy se hnuly. Policie vyšetřuje aktivity Fialova poradce ANO, SPD a Motoristé chtějí zmrazit platy politiků od ledna na pět let A Bylo zataženo

Čtvrtek 20. listopadu

Polsko žádá Bělorusko o vydání podezřelých ze sabotáže A Kallasová má pochyby o americkém mírovém plánu pro Ukrajinu V Petrohradě přepadli polského velvyslance A NASA popírá, že by objekt 3I/Atlas byl mimozemská sonda Premiér v demisi Petr Fiala (ODS) obdržel vyznamenání od papeže - Velký kříž Řádu Pia IX. Předseda Motoristů Macinka jednal s prezidentem Pavlem A V Brně se má konat sudetoněmecký sjezd Ivo Lukačovič bude Babiše žalovat pro pomluvu ODS a Starostové jsou proti zmrazení platů politikům U nás se oteplilo, bylo pod mrakem

Pátek 21. listopadu

Trump navrhl Ukrajině, aby ve čtvrtek přijala jeho mírový plán A Putin si myslí, že Putinův plán je dobrý Na letecké přehlídce v Dubaji havarovala indická stíhačka A Brusel zaklekl na Česko kvůli neuposlechnutí směrnice Euroviněta Ministerstvo zemědělství vydá mapu proti rachejtlím Okamura poslal Babišovi své nominanty do vlády Roste počet antisemitských incidentů V Chebsku bylo malé zemětřesení U nás slabý mráz, pod mrakem

Víkend 22. – 23. listopadu

Izrael zabil dalšího předáka teroristického Hizballáhu V Ženevě jednájí zástupci USA a Ukrajiny Americký ministr zahraničí Rubio připustil ruské podněty v Trumpově plánu Dohoda COP30 nezmiňuje fosilní energetické zdroje Babišova koalice piluje dohodu, nominace chce schválit v úterý A Výzkum ukázal, že většina lidí je proti vyvážování vlajek jiných států Fiala na summitu v Angole bude radit, jak s bezpečností V Beskydech napadlo až 15 cm sněhu U nás slunečno, hlavně v neděli, v noci docela mrzne

Pondělí 24. listopadu

Trump zrušil úřad pro efektivitu A Kreml odmítá evropské dodatky k návrhu na dohodu o míru n Ukrajině Čínský a americký prezident jednali o Tchaj-wanu V Izraeli vyhodili generály odpovědné za masakr 7. října Motoristé a SPD předali Babišovi nominace na ministry Prezident Pavel pozitivně komentoval ženevské rozhovory o Ukrajině A Petr Dvořák bude rektorem VŠE VZP bude mít deficit 13 miliard Kč U nás trochu sněžilo, ale přes den bylo lehce nad nulou

Úterý 25. listopadu

Podle Trumpa je už skoro shoda na míru na Ukrajině Lavrov si pochvaluje, že Babiš, Fico a Orbán jsou pragmatic A Evropský parlament podpořil posílení obranného průmyslu Popularita opoziční AfD v Německu stoupá

Babiš chce přepracovat Stanjurův rozpočet Odcházející náčelník generálního štábu Řehka kritizoval byrokracii v armádě Nová koalice se shodla na jménech příští vlády Na Chebsku pokračují slabé ořesy země U nás zataženo, teplota kolem nuly, sněhové plískanice

Středa 26. listopadu

Rusové zajali českého občana bojujícího na ukrajinské straně A Na amerického vyjednavče Witkoffa prasklo spolčení s Rusy Nedaleko Bílého domu byli ve středu postřeleni dva členové Národní gardy. Úřady uvedly, že jsou v kritickém stavu. Během večera přitom informoval o tom guvernér Západní Virginie, odkud vojáci pochází, že zraněním podlehli. Ve vazbě je po střelbě jeden podezřelý. Evropská unie nakročila k dohledu nad sítěmi, Česko bylo proti A Trump udržuje optimistickou náladu o možné dohodě s Rusy Andrej Babiš jednal s prezidentem Petrem Pavlem V neoficiálním seznamu ministrů Turek nahradil Macinku na postu ministra životního prostředí Sněmovna nadále jedná o rozpočtu Pražská burza posílila U nás lehce nad nulou, hodně sněžilo

Čtvrtek 27. listopadu

Na Ukrajině padl český občan Putin vidí v americkém návrhu základ pro možnou dohodu EK chce stabilizovat cenu povolenek ETS2 Francie zavede dobrovolnou vojenskou službu Papež Lev XIV. je v Turecku Nová sněmovna ignoruje účast na shromáždění NATO Další kolo soudu vnitro vs SPD kvůli zprávě o extremismu A Vědci zjistili, že on line prostředí podněcuje dětskou agresivitu U nás taje sníh, po obědě svítilo sluníčko

Vydavatel

Protože a jelikož jedu na entomologickou konferenci v pondělí ráno do Canberry, tak noviny tisknu v pátek ráno. Takže zprávy páteční a víkendové budou příště. Hluboce se klaním a děkuji za pochopení

^m
Dvoudenní výlet do ČR je stále platný. Přišlo od právníka co bydlel v Austrálii Dvoudenní výlet do ČR opakovaně každý měsíc. Jak to vše obvykle probíhá:

V 5.00 hod vyrazíme coby pětičlenná rodina z válkou ohroženého Lvova zachránit se raději do nejbližšího velkého českého města, čili do Ostravy.500 km dlouhá cesta odtud zpravidla trvá os. autem cca kolem 7 hodin. Po obědě navštívujeme ještě uprchlické centrum na hranicích se Slovenskem, a málem do hodiny máme potřebná víza v kapse! Další cesta vede na ČSSZ Ostrava, kde jsme odbaveni velice rychle, a na pokladně si vyzvedáváme už svých zcela jistých 25 000,- Kč.Ve 14.00 ještě následuje krátká zastávka v bance, kde si jakožto utečenci smíme založit české účty a ihned skrz ně fasujeme další bonus 2 500,- (na každou osobu). Ve 14.30 vyrazíme do místního Aquaparku za cenu 5,- Kč pro všechny. Je hezky, a tak za dalších 5,- Kč zkoukneme ještě i ZOO. V místním hotelu stačí zamávat naším ukrajinským pasem, a hned je o ubytování postaráno. Zůstáváme tedy v ČR Ostravě a v pohodě až do rána.

Druhý den kolem 9,00 odjíždíme zpět na Ukrajinu směr Lvov s málem 35.000 Kč výpalným na českém účtu díky Putinovi, ale i Fialovi! Vřelé díky!!! Pane Fialo, ČR = nejlepší BANKOMAT na Světě Zbylých 2500 jsme stihli utratit za benzín, jídlo atd.

Rádio Tel-Aviv: Včera utekl z tel-avivské ZOO mýval. Prosíme všechny, kteří ho viděli, aby zaplatili 10 šekelů v pokladně ZOO.

Poznámka k 17. listopadu

Premiér samostatného Slovenska měl listopadový převrat klasifikovat jako komunistický puč. *Špičky komunistické strany včetně tajných služeb pochopily, že země není konkurenceschopná. Tak udělaly rozhodnutí a pustily to. Bylo to kontrolováno, bylo to řízeno. Pokud by režim, který měl k dispozici armádu, zbraně a všechno, chtěl, tak vydrží dalších 15 let bez jakýchkoliv problémů*, cituje server Forum 24 slova Roberta Fica.

Státnická rada Babišovi

Tak si představte, že Andrej Babiš opravdu poslechne všechny ty rádoby „morální“ apely z Hradu a rozhodne se být konstruktivní. PePa na něj přece tlačí jak stará matrána na vesnické tancovačce:

„Vyložte mi, Andreji, jak vyřešíte ten Váš (údajný) střet zájmů!“

A Andrej, zkušený obchodník s trpělivostí, mu na to řekne:

„Prosím pěkně, pane prezidente, tu máte tři varianty. Jedna bez střetu, druhá s menším střetem a třetí s tak malým střetem, že ho najdou jen bruselští archeologové.

(A když se to nebude líbit, tak je prostě za týden zruším. Aby se vlk nažral a prezident zůstal celou dobu mile důležitý.)

PePa spokojeně pokývá hlavou, podepíše jmenování vlády .. a tím v podstatě končí jeho zlatá éra. Protože Babiš pak udělá tři věci, které by mu poradila i průměrná hospodská z Dolních Kozojed během třetího piva:

1. ZRUŠÍ stotisícový příspěvek na garderóbu první dámy.

Upřímně - proč dávat šesticifernou částku někomu, kdo stejně chodí oblékaný jako podhradní cuchta? Na to netřeba rozpočet. Na to stačí odvaha.

2. SRAZÍ rozpočet prezidentské kanceláře o 90 %. Proč? Protože kdo kdy viděl, jak se na Hradě pracuje, chápe, že 90% té činnosti je jen luxusní nicnedělání, utápění se ve frázích a diplomacie typu „máme hodnoty ale ty se zrovna nehodí“. A to nejlepší?

Kancelář se převede pod vládu. Což znamená, že už žádné PePovo hrátky na „státníka z Netflixu“.

Ukončeno. Zrušeno.

Vrátit do regálu.

3. ZÁKAZ zahraniční politiky prezidenta. PePa nebude jezdit po Evropě jako školní důchodce na poznávacím zájezdu.

Nebude do mikrofonu vykládat, co má dělat Afrika, Evropa, NATO, Rusko, či planeta Mars. Maximálně může jet služebně do Poděbrad a zpět. A ještě s omezením rychlosti na 40 km(hod). A to je celé .. elegantně a bez křiku.

Babiš splní formální požadavky, nechá PePu vyřadit se na protokolu a jakmile je vláda jmenovaná, sfoukne prezidentskou moc jak svíčku na dortu.

PePa si pak může maximálně stěžovat na sociálních sítích nebo v nějakém podcastu s názvem - „Jsem prezident, ale nikdo mě neposlouchá“.

A upřímně - nebyl by to největší výkon české politiky posledních dvaceti let?

Takový malý státnický návrat do normality:

- místo moralizování práce,

- místo šatníku skromnost,

- místo světoběžnictví státnost.

A hlavně -místo PePy v čele zahraniční politiky zase zdravý rozum ..

O láske z jáchymovských uránových baní

Soňa Gyarfašová

"Nie, nebol to len súcit. Ja som tých ľudí obdivovala ako hrdinov," hovorí dnes 91-ročná Milena Blatná.

Žena, ktorá je sama obdivuhodná a dnes stojí na čele českej Konfederácie politických väzňov. Bývalá skautka a Sokolka. To zdôrazňuje, keď sa jej pýtame, ako dokázala ako mladé dievča identifikovať to, aký je v skutočnosti komunistický režim.

Ako osemnásťročné dievča sa dostala krátko po tom, čo jej zomrel otec ako civilná zamestnankyňa do jáchymovských uránových baní, na šachtu Svornost'. Najskôr k účtovníctvu, neskôr tu merala rádioaktivitu.

Tu sa stretla po prvýkrát aj s politickými väzňami. Vedela, že režim zatvára ľudí, ktorí sa mu nepáčia, nakoniec vo väzení skončilo aj pár ich známych. No vidieť to celé na vlastné oči bolo ešte silnejšie. Pamätá si, ako to ňou otriaslo.

"Neverila som, že je takto uväznených toľko ľudí," hovorila. Najviac sa jej dotklo to, ako videla, že starší muži museli snímať čiapky pred mladými bacharmi, esenbákmi, ktorí prišli do Jáchymova robiť kariéru.

"Možno preto ma to tak nahnevalo, že som si predstavila na ich mieste svojho otca. To, čo všetko už dovtedy tí ľudia prežili," hovorila.

Skoro všetci boli odsúdení za velezradu.

No napriek tomu si všimla, že mnohí z nich nestrácali nádej - snažili sa tajne počas vzácnych chvíľ voľna vzdelávať, podporovali sa, aj v tých podmienkach si zachovali podľa nej svoju dôstojnosť.

"Nedalo sa tým ľuďom nepomôcť," spomínala Milena Blatná, ktorá začala ako civilka načierno pašovať ich rodinám listy, ktoré nemohli písať a občas im pomohla v ťažkých pomeroch aj s jedlom či dobrým slovom.

Medzi politickými väzňami spoznala aj svojho budúceho manžela Jiřího Blatného, ktorý skončil vo väzení ako študent - súd mu vtedy vymeral 13 rokov.

Bol členom protikomunistickej odbojovej skupiny, ktorú viedol Petr Křivka.

Človek, ktorý sa zúčastnil všetkých troch odbojov za slobodu - toho prvého v talianskych légiach počas prvej svetovej vojny, druhého protinacistického v zahraničí a pustil sa tiež do toho protikomunistického.

Za to ho 21.júna 1951 popravili.

(Vynikajúcu knihu o jeho živote napísal skvelý Luděk Navara, má názov Musím jít odvážně vpřed)

"Mnohí tí politickí väzni, ktorí skončili na uráne, verili, že to skoro padne, prídu Američania, oslobodia ich, no skrátka ja som vedela, že to také jednoduché nebude," spomínala Milena Blatná, ktorá z jáchymovského tábora Svornost' odvážne pašovala listy, až kým ju raz neprichytili.

Keďže sa písal rok 1953 a bolo už po smrti Stalina a Gottwalda, nečakal ju exemplárny trest. No v Jáchymove skončila s Jirkom ich mali na ďalší čas rozdeliť.

Neskôr ho preložili a jej sa podarilo niekoľkokrát dostať na krátku návštevu za ním s jeho rodičmi, ktorí t tvrdili, že je jeho sestra, aby sa mladí zaľúbenci videli.

"Keď ho prepustili, jeho prvá cesta viedla za mojou mamičkou do Kadane, ktorej sa prišiel predstaviť. Potom prišiel za mnou do Prahy, kde som v tom čase žila," spomínala Milena, ktorá naňho čakala.

A neodradila ju ani nálepka kriminálnika, ktorú dal Jiřímu režim. Zdieľala všetky ďalšie osudy so svojim manželom a dnes vedie Konfederáciu politických väzňov, aby pokračovala v jeho odkaze.

"Chodievala som tam s manželom a poznala mnoho skvelých ľudí, ktorí už dnes nie sú medzi nami. Beriem ako záväzok, že ich odkaz musí žiť ďalej," hovorí.

Už roky navštevuje spomienky politických väzňov a väzenia. Aj my sme sa naposledy stretli na tábore L, zvanom Veža smrti.

A dnes sme s našim šikovným kameramanom Milan Frišo opäť nahrávali o jej príbehu.

Spomínala, ako nedávno išla na spomienku na brnenskú Cejlu a hovorila 10-ročnému pravnukovi Mikulášovi, že hoci sú tam dnes väzni, ktorí boli odsúdení za svoje zločiny, kedysi to bolo inak - kedysi boli väznení aj nevinní ľudia.

"Myslíš ako náš pradedko?"spýtal sa jej.

"Všetko je to o tom, čo do tých mladých ľudí vložíte, k čomu ich vediete. Ja si ešte pamätám na svojho starého otca, ktorý bol československým legionárom a hovoril mi o ich bojoch aj dlhej sibírskej ceste. Aj ideáloch, ktoré ich k tomu viedli. Dodnes to vo mne zostalo," hovorí.

´ V kostole prebieha svadba, až príde k sľubu a potom sa kňaz obráti k hosťom v kostole a pýta sa;

“Ak má niekto proti sobášu týchto dvoch ľudí niečo nech prehovorí?”

Na to sa zozadu postaví mlada žena s dieťaťom na rukách a pomaly kráča dopredu k oltáru...

Prv si ženích pretieral oči akoby dobre nevidel, bol celý spotený... Na to jeho matka zamdlela, a ľudia začali šomrať... na koniec nevesta treskla svojmu nastávajúcemu kyticu do tvare a odišla s plačom preč....

Keď ta mlada žena s dieťaťom bola už bližšie, kňaz sa jej spýtal;

“Vy mate niečo proti tomuto sňatku? “

- Nie, vôbec nič, len tam vzadu nebolo počuť ani slova!

Povodne na Sliači majú nečakané rozuzlenie.

Primátorka potvrdila presmerovanie vody z letiska do mesta

26. nov. 2025- Denik sk

Záplavy na Sliači prekvapili miestnych. Voda z letiska bola presmerovaná cez mestské ulice, zatiaľ čo počasie a topiaci sa sneh zintenzívnili kritickú situáciu.

Kritická povodňová situácia na Sliači má nové a pre mnohých šokujúce vysvetlenie. Primátorka mesta Ľubica Balgová pre TVNOVINY.sk potvrdila, že počas nočného zásahu bola voda odčerpávaná z letiska Sliač smerovaná cez mestské ulice.

Podľa jej slov išlo o snahu dostať vodu čo najrýchlejšie do rieky Hron. Prítok však neostal len na hlavnej trase – rozlial sa aj do bočných ulíc, ktoré následne zaplavilo.

„Keď sa v noci odčerpávala voda z letiska, bola presmerovaná cez jednu z ulíc smerom k Hronu. Bohužiaľ, vyliala sa aj do ďalších ulíc,“ uviedla primátorka.

Na túto možnosť už vopred upozorňovali aj obyvatelia. „Na Sliači sa hovorí, že z letiska vodu nasmerovali na mesto. Neviem, či je to pravda,“ napísala nám miestna obyvateľka. Primátorka dnes tieto informácie potvrdila.

Sliač zostal úplne odrezaný od sveta

Mesto v noci zasiahla kombinácia intenzívneho dažďa, topiaceho sa snehu a zvýšených prítokov z okolitých oblastí. Situácia sa rýchlo zhoršovala – nadránom boli všetky prístupové cesty zatopené a neprejazdné.

Voda sa dostala do domov, ulíc aj podjazdov, zaplavila polia a záhrady. Niektorí obyvatelia hlásia vodu v domoch až po pás. Mnohí sa nemajú kam vrátiť.

Na mieste zasahujú hasičské a policajné jednotky, ktoré pracujú na stabilizácii situácie.

Najkritickejšie úseky sú stále uzavreté.

Presmerovanie vody ako jeden z faktorov?

Podľa primátorky zohralo presmerovanie odčerpávanej vody z letiska svoju úlohu pri rozsahu záplav. Či išlo o nevyhnutné opatrenie, chybné rozhodnutie alebo zlyhanie koordinácie zásahu, zatiaľ nie je jasné.

Vyhodnocovanie situácie bude podľa všetkého pokračovať v nasledujúcich dňoch.

Povodňová aktivita je ustálená

Povodňová aktivita v povodí Hrona a Slatiny je v súčasnosti ustálená. Vodné toky kulminujú a situáciu majú vodohospodári nateraz pod kontrolou.

Vodohospodári zo Slovenského vodohospodárskeho podniku (SVP) vykonávajú operatívne manipulačné a technické opatrenia na vodných stavbách v povodí Hrona, najmä v lokalitách s 3. stupňom povodňovej aktivity, aby zachytili pritekajúce vody Slatiny a sploštili povodňovú vlnu.

Envirorezort spresnil, že v priebehu dňa vodohospodári pomáhali obyvateľom Zvolena, Zvolenskej Slatiny aj Sliača s bezprostrednými činnosťami pri ochrane životov aj majetku ľudí. V tejto súvislosti poskytli 3000 vriec s pieskom, nasadili aj techniku.

Ukrajina

Aktualne

Slovenská republika v stredu vyjadrí podporu mierovému plánu amerického prezidenta pre Ukrajinu a zároveň vyzve európskych partnerov na maximálnu súčinnosť pri tomto procese.

Minister zahraničných vecí a európskych záležitostí Juraj Blanár poveril štátneho tajomníka Mareka Eštoka, aby predniesol toto posolstvo na stredajšom online rokovaní predstaviteľov Európskej únie, ktoré sa uskutoční napoludnie.

Minister Blanár zdôraznil, že „mierové rokovania musia prebiehať za účasti všetkých strán, ktorých sa konflikt týka, čiže presne tak, ako sa to práve deje pod vedením Donalda Trumpa, pretože iba vzájomným dialógom a hľadaním kompromisov je možné dosiahnuť mier a najmä zastaviť nezmyselné zabíjanie,„

Slovensko tak potvrdzuje svoj záväzok podporovať mierové riešenia konfliktu na Ukrajine a apeluje na jednotu a spoluprácu európskych krajín v tomto dôležitom procese.

Veselé Vánoce 2054

Ondřej Neff

Motto:

V terénu jsou nasazeny hlídky s dlouhými zbraněmi a balistickou ochranou.

Z denního zpravodajství, 2024

Moc se ti omlouvám, můj deníčku, že jsem Tě tak dlouho zanedbávala a vrátila jsem se k Tobě až po tak dlouhé době. Mohou za to V***** a celý ten v***** shon. Letos začal brzy, policajti se vyzbrojili samopaly už v polovině listopadu a na střechách se otevřely první odstřelovačské pozorovatelný. Protidronové sítě se začaly nad ulicemi v centru natahovat docela pozdě. Maminka se už strachovala, jestli se něco nezanedbalo, aby to nedopadlo jako posledně. Pod sdtěmi si můžeme užívat v***** pohodu.

Betonové zábrany letos nemuseli pracně instalovat, protože je rozumně nechali od posledních V*****. K pocitu klidu a míru přispívá i to, že přibýlo bezpečnostních rámmů. Centrem sice mohou projíždět jen kola, ale přece jen od poslední akce Ligy proti terorismu jsem trochu neklidná, když vidím elektrokolo. Dívám se mu na motor a říkám si, je tam bomba? Není tam bomba? Většinou není. Tatínek říká, že pravděpodobnost zásahu bombou silně klesá, čím míň vycházím na ulici. Má určitě pravdu. Doma máme útulno už proto, že nám v baráku zazdili komíny, takže granát se dá hodit jen vikýřem a to se naší rodiny netýká, protože bydlíme v prvním patře.

Jenom to mi není jasné, proč je kolem V**** tolik rozruchu, že je nutné i řeku vybavit protiminovými sítěmi. Komu V***** mohou vadit? Poslední stromeček jsem viděla jako malinká holčička a docela jsem se ho bála, takže jsem ráda, že je přestali řezat. Postarala se o to i Fronta lesa akcí „výbušný sprej“. My jsme tenkrát nevyhořeli, protože jsme měli přečerpaný přiděl elektriny a sirky na svíčky si maminka šetřila na horší časy. Zmizely i další ošklivosti, kvůli kterým dřív bylo tolik mrzutostí. Například kapr. Kapři už nejsou, takže ty protiminové sítě v řece jsou už jen protože je to tradice.

Děda na to všechno nadává a říká, že všechny svinské režimy nenávidí V*****, jenže on už je hodně starý a ničemu nerozumí a nechápe, jak se máme dobře a že to všechno se dělá jen pro naše štěstí. Toho dobra je všude kolem tolik, že si myslím, že by se další pohoda nemusela přidávat. Možná to pochopím, až budu starší. Letos se poprvé přestalo používat i slovo V*****, aby to nepozlobilo nějakou skupinu, která by chtěla svět ještě víc vylepšit. Proto píšu to slovíčko s hvězdičkami, protože by kontrolní Uměla inteligence záznam smazala. To jenom abys věděl, deníčku, že to bylo letos o V***** skvělé, už proto, že nikoho z rodiny nikdo nezastřelil, neotrávil, nespálil, nepodřezal a nepřejel autem. Tak páčko, deníčku, zase se ozvu.

Úřední záznam: kontrolní Umělá inteligence není blbá a moc dobře pochopila, jak toxická je šifra V***. Zápis byl odstraněn a pisatelka...**

Konec úředního záznamu. Veselé Vánoce 2024!

Poslední slovo, Lidovky.cz 24.12

Letuška se ptá v hlavní kabině: „Není mezi cestujícími lékař?“

Jeden z cestujících vstane a jde do pilotní kabiny. Za chvíli vyjde a ptá se: „Není mezi cestujícími pilot?“

Kufřík na exkrementy.

Kolem osoby ruského prezidenta Vladimira Putina koluje mnoho spekulací. Většina z nich se týká jeho zdraví. Televize CNBC ovšem přišla s opravdu bizarním tvrzením. S odkazem na investigativní novináře uvádí, že bodyguardi šéfa Kremlu při jeho zahraničních cestách sbírají jeho výkaly do speciálního kufříku, který poté odvezou zpět do Ruska. Toto neobvyklé opatření prý bylo praktikováno také minulý týden na Aljašce, kde se ruský vůdce sešel s americkým prezidentem Donaldem Trumpem.

„Bodyguardi ruského prezidenta Vladimira Putina údajně nesli speciální ‚kufřík na výkaly‘, aby během pátečního summitu s šéfem Bílého domu Donaldem Trumpem na Aljašce sbírali exkrementy svého vůdce. Cílem tohoto neobvyklého bezpečnostního opatření je zabránit cizím mocnostem v přístupu k informacím o jeho zdravotnímu stavu, které by mohly být obsaženy v DNA 72letého vůdce,“ píše televize CNBC na svém webu.

Server The Express US dále uvádí, že tento speciální kufřík je poté odvezen zpět do Ruska. „Odpovědnost za sběr Putinových výkalů má na starosti Federální ochranná služba (FSO). Právě jejich členové ukládají exkrementy ruského prezidenta do speciálních sáčků a přepravují je zpět do Ruska ve speciálním kufru,“ cituje web investigativní novináře Regise Genta, autora dvou knih o Rusku, a Michaila Rubina, který se Ruskem zabývá více než 15 let, z francouzského deníku Paris Match. Podle nich se tento postup praktikuje již řadu let. „K takovému sběru exkrementů došlo během Putinovy návštěvy Francie v květnu 2017,“ uvedla dříve dvojice.

Běžná praktika u světových lídrů

Farida Rustamová, bývalá reportérka ruské kanceláře BBC, tuto informaci částečně potvrdila, když na síti X před lety uvedla, že ví o podobných opatřeních. Ve svém příspěvku poukázala na Putinovu návštěvu Vídně, kdy měl ruský vůdce vlastní koupelnu s přenosnou toaletou. „Ruský vůdce tak činí od začátku svého vládnutí. Putinova ochranka má při cestách po Rusku možnost v případě potřeby vyčistit používaná zařízení, v zahraničí to není tak snadné. Na summitu v Normandii v Paříži v roce 2019 napočítal korespondent BBC Jonah Fisher šest členů ochranky, kteří Putina doprovázeli na toaletu,“ uvedla Rustamová.

„Zdroj také prozradil, že pokud Putin na nějaké akci pije například z jiného než svého hrnku (ačkoli přinejmenším v posledních letech pije většinou jen ze svého slavného termohrnku), jeho ochranka dbá na to, aby mu tento hrnek nikdo neodnesl. Pak je buď důkladně otřen a všechny stopy jsou odstraněny, nebo se odnese. Sledují se taky otisky prstů, pokud se něčeho dotýká, říká zdroj. Podle něj jsou prezidentovy biomateriály chráněny jako přísně tajné informace,“ upřesnila ruská novinářka. Ačkoli může toto opatření působit podivně, podle Rustamové jsou opatrní i jiní politici. „Můj zdroj poukazuje na to, že se jedná o běžnou praxi u mnoha světových lídrů, protože přístup k jejich biologickým materiálům poskytuje mnoho informací o jejich zdraví – a obrovský prostor pro manipulaci. Můžete dešifrovat DNA člověka a zjistit jeho predispozici k dědičným chorobám – například Parkinsonově a Alzheimerově chorobě – zda je člověk právě nemocný a jaké léky bere, nemluvě o nalezení vzdálených příbuzných či nemanželských dětí,“ dodala novinářka.

Krutý osud Putinovy matky:

Otec šéfa Kremlu jí měl v záchvatu vzteku vypíchnout oko

Zdroj: extra.cz/

Ruský vůdce Vladimir Putin patří mezi nejsledovanější politiky světa. O jeho soukromém životě se toho ví ale pramálo. S velmi kuriózním odhalením nyní přišla nová kniha, která se zaměřuje na život šéfa Kremlu v době, kdy ještě nebyl hlavou státu. Autoři publikace ve svém díle popisují strašlivou událost, kterou údajně před mnoha lety zažila Putinova matka. Otec ruského prezidenta jí měl v záchvatu vzteku vypíchnout oko vidlemi, uvádí deník Mirror, který na knihu odkazuje.

Putinův otec Vladimir ji chtěl společně se svými přáteli tehdy v roce 1928 navštívit. Když je však Marie odmítla pustit dovnitř, měli se rozzuřit. „Vzali vidle, které stály u plotu, a začali s nimi rozbíjet bránu. Ona se vyděla, vyběhla z domu a rozeběhla se k plotu. A Volod'ka (Putinův otec) v tu chvíli prorazil bránu a vidlemi Marii udeřil přímo do obličeje,“ popsala v knize hrůzný incident vesničanka Anfisa Kormilicínová. „Zkrátka jí omylem vypíchl oko. Poté ji okamžitě odvezl do nemocnice, kde jí ho odstranili,“ doplnila.

Žena také uvedla, že Putinův otec byl prý známý tím, že rád terorizoval mladé dívky. „Rád dívkám zvedal sukně a svazoval je nad jejich hlavami. Dělal to proto, aby si vesničtí chlapci mohli lépe prohlédnout jejich genitalie,“ dodala.

Zprávy o tom, odkud skutečně rodiče šéfa Kremlu pocházejí, se různí. Některé dokonce i spekulují, že by mohl být Putin adoptovaný. Server Telegraf ale uvádí, že se Putinovi rodiče skutečně přistěhovali z Tverské oblasti do města Leningradu, dnes známého jako Petrohrad. Právě v Leningradu se nynější ruský prezident v roce 1952 narodil.

Vzpomínky číšníka na p. Růžičkovou.

Jednou u nás měla vystoupení paní Růžičková se svým synem Jiřím. Přijeli asi o tři hodiny dříve, tak jsem dostal za úkol je obsluhovat. Seděli v salóнку, dal jsem jim jídelní lístek a začali: studené předkrmy, polévka... když už se blížili ke spodní části jídelního lístku, kde už zbývalo jen pár jídel na objednávku a přílohy, čekal jsem, že začnou zajímat i o Beránka. Bylo to ale jméno pana šéfkuchaře, tak povídám: „Budete ještě dál pokračovat?“ Paní Růžičková si mě změřila pohledem odshora dolů a odspodu nahoru a povídá: „Jen to sem hrň, ty šlajško.“ Najedli se, napili a šli na vystoupení. Ještě se otočila a povídá: „Šlajško, po vystoupení budeme pokračovat!“ Na jediné na co jsem se vzmohl bylo to, že jsem jí řekl: „Už jste měli skoro všechno, to jediné co dole zbylo je Beránek a to je šéfkuchař!“ Helenka se na mě podívala a povídá: „Neboj, na toho také dojde!“ Dodnes si pamatuji začátek jejich představení, kdy syn Jiří povídal: „Já, když si sundám doma pyžamo a hodím ho přes klavír, tak pak klavír nemůžeme najít.“ V duchu si říkám: Bodejť by ne, když toho tolik spořádáte. Po vystoupení ještě něco pojedli, popili a odjeli. Dva lidi a zaměstnali číšníka na celý večer, snědli toho jako malý autobus. Ještě mi pak Helenka povídá: „Tak šlajško, zase někdy přijedeme.“ Jídlo a pití měli zadarmo, tak když pan provozní podepisoval fakturu, tak jsem ho prvně viděl, se modlit. Jídlo a pití dělalo tolik, co honorář za vystoupení.

Trochu moudra:

Airbus 380 je na cestě přes Atlantik. Letí stabilní rychlostí 800 km/h ve výšce 30 000 stop, když se náhle vedle něj objeví stíhačka Eurofighter. Pilot stíhačky zpomalí, letí vedle Airbusu a rádiem pozdraví pilota dopravního letadla: "Airbusi, nudný let, že? Hele, dívej se!"

Převrátí stíhačku na záda, zrychlí, prolomí zvukovou bariéru, prudce vystoupá do závratné výšky a pak se v úchvatném střemhlavém letu snese téměř na úroveň hladiny moře. Obloukem se vrátí vedle Airbusu a zeptá se: "Tak jaké to bylo?"

Pilot Airbusu odpoví: "Velmi působivé, teď se zase dívej ty."

Pilot proudového letadla sleduje Airbus, ale nic se neděje. Letí dál rovně, stejnou rychlostí. Po patnácti minutách pilot Airbusu vysílačkou odpoví: "Tak co, jaké to bylo?"

Pilot proudového letadla se zmateně zeptá: "Co jsi udělal?"

Pilot Airbusu se zasměje a odpoví: "Vstal jsem, protáhl si nohy, šel jsem do zadní části letadla na toaletu, pak jsem si dal kávu a čokoládový zákusek s fondánem a políbil letušku."

Z toho plyne ponaučení: Když jste mladí, rychlost a adrenalin se zdají být skvělé. Ale jak stárnete a získáváte moudrost, zjistíte, že pohodlí a klid jsou mnohem důležitější.

ADVENTNÍ OBCHŮZKY A ZAPOMENUTÉ MASKOVANÉ POSTAVY

O Adventu se objevovaly tajemné postavy fantastického vzezření, většinou žen, které mají svůj původ ještě v předkřesťanském období a vycházejí patrně z jednoho kořene mýtické archetypální postavy zimního slunovratu.

Tyto postavy dokázaly tichou a zádumčivou adventní náladu pořádně rozvířit. Na barborky, lucky, krempery navazují v předvečer svátků Božího narození, Nového roku a Tří králů obchůzky ženských maskovaných postav různých jmen: perchty, báby, vrtibáby, ometačky, klovcové báby, štědré báby, dzivé báby. Každá z těchto postav se objevovala v určitý den nebo v předvečer svátku příslušného světce a navštěvovala jednotlivá stavení při tradičních obchůzkách.

Jednotlivé postavy se postupně začaly krajově lišit ve vzhledu a chování. Společná je jim kontrola řádného chodu domácnosti v přelomovém čase zimního slunovratu, vztahující se i k chování dětí ve vztahu k pústu, mládeže a žen. Významným aspektem i bylo, že si tyto démonické bytosti naši předci mohli udobřit, a tak se jim ponechávalo jídlo k uctění, nebo jim byla nabídnuta odměna za provedenou službu. Tím se do stavení dostavil klid a temné síly ztratily svou moc, která by mohla negativně ovlivnit nastávající rok.

Obchůzky byly nejznámější v době baroka a dá se říct, že na konci 19. století začaly z venkova velice rychle mizet a ve 20. století přežil jediný sv. Mikuláš s nadílkami, postavami čerta a andělů.

Shrnutí adventních obchůzek:

termíny jejich obchůzek se můžou krajově lišit	
4.12.	Barborky
5.12.	Mikuláš
7.12	Ambrož
8.12	Mikuláška a Matička
13.12	Lucky
13.12	Žber

13.12	Lutzl
16. - 24.12	Nošení matičky
17. - 24.12	Adamáci
19.12	Klempera
21.12	Tomáš
23.12	Brusař
23.12	Perechta, Peruchta, Šperechta
24.12	Kališi, Ometači
24.12	Čaputa
	Štědrá bába
	Klovcová bába
	Báby ometačky
	Klibna, Kobyla
31.12	Dziva baba

Jiří Peňás

(...) Tak vznikly už za časů otce vlasti Karla IV. české roráty, zvláštní ranní zpívaná mše pro dobu adventní, prý unikum v celém světě křesťanském, věc nevidaná a jedinečná, Čechy kdysi milovaná, radostně pěstovaná.

Nyní o takovém domácím pokladu vědí jen nepatrné skupinky na okraji doby a společnosti, jen snivci a blouznivci, katoličtí estéti a nostalgici, předkoncilní latináři, prostě reakcionáři a zpátečníci. Ti se celý rok těší, že si ráno přivstanou a něčím hezkým a vzácným si ozdobí poslední týdny před Vánocemi. Ještě za tmy se vykradou z tepla domovů a tiše a plaše se vydají k vybraným chrámům. Vstoupí do nich vedeni světly svíček, pak se vsoukají do potměných lavic, odkud mžourají na plameny svící ozařující kout kostelní. Tam už stojí kněz s ministranty, kteří mávají nakuřovadly a rytmicky se klaní oltáři s Pannou Marií, neb jí je ta chvála ranní určena. Vůkol ještě úplná tma, již proniká nazlátlé světlo voskovic, vůně kadidla, celá ta magie katolická, která má v sobě něco pohádkového, jako když člověk propadá do snu, který se mu zdál v dětství. A tou prochladlou tmou se pomalu a velmi nesměle klube světlo ranní, zní zpěv písní, které jsou staré třeba šest sedm století, ale zní pořád stejně a stejně je slyšeli lidé, kteří ve stejnou ranní a roční dobu stáli na stejném místě. Neboť nejlepší chrámy jsou samozřejmě staré a starou vírou promodlené.

(...) Praha je městem utajených infarktů a něžných švadlenek, jak říkal Bohumil Hrabal, ale také věží a hlavně kostelů. Nikde jich není tolik na počet neznaobů a nikde, snad s výjimkou Říma, nejsou tak prosyceny mystikou a krví mučedníků. Karlovský kostel byl zmasakrován dvakrát, za husitů v roce 1420 a pak v roce 1611, kdy vpád pasovských žoldnéřů otevřel dveře pražské lůze, která sem vtrhla, vyplundrovala chrám a vraždila kanovníky, kteří před ní nestačili utéct. Praha vždycky žila ve sňatku ubohosti a vznešenosti.

(...)

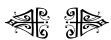
Karel IV. byl chiliasta, který se chystal na parusii, druhý příchod Ježíše Krista, na nějž ale nečekal pasivně, ale promyšleně jej chtěl nasměrovat do Prahy. S tímto mystickým plánem založil Nové Město, Nova Civitas, jež jako apokalyptický, o osudu světa rozhodující devoleper rozvrhl podle plánu starého Jeruzaléma, aby se Ježíš při svém novém příchodu, nyní do Prahy, v tom městě dobře vyznal. Hlavními body toho eschatologického projektu, té zbožné topografie, bylo šest kostelů novosvětských, které dohromady tvoří kříž, položený na ploše nově založeného města. Karlovský kostel leží na příčném rameni kříže, na druhé straně je emauzský klášter na Slovanech, uprostřed Svatý

Apolinář, svislé břevno vede po linii od Sv. Kateřiny přes Pannu Marii na Slupi po baziliku Petra a Pavla na Vyšehradě. Stačí si vzít mapu a tužku a protáhnout si ty body. Vznikne kříž. Tak to je a dosud s tím nikdo nehnul. Do Prahy je kříž vtlačen jako znamení, které je vidět z nebe, což lze opět brát jako návod pro nebeské těleso, pro hvězdolet, s nímž se Ježíš s posádkou andělů a světců snese při posledním soudu. Chvilí bude plachtit po obloze a pak si to zamíří nad Prahu, k níž se pomalu a k úžasu Pražanů i celého světa snese. Ale ne všichni budou překvapeni, protože světelná signalizace je stále ještě v provozu, udržována třeba i těmi lidmi, kteří přicházejí promrzlým ránem na zpěvy rořatní.

Zajímavosti. Víte,že....

... V České republice připadá 96 mužů na 100 žen. Ve věkové kategorii do 14 let je to však 105 mužů na 100 žen a v kategorii 15 až 64 let připadají 103 muži na 100 žen. Situace se mění po dosažení věku 58 let, kdy ženy získávají početní převahu nad muži. Ve věkové kategorii nad 65 let pak připadá pouze 73 mužů na sto žen.

Když již po několikáté se paní pokladní snaží načíst čtečkou cenu zboží, chce se mi říci: „Asi to bude zadarmo!" V tom ale slyším paní pokladní, jak říká: „Děkuji!" Já:, Za co děkujete?"

Pokladní: „Když se to hned nenačte, tak devět kreténů z deseti říká, asi to je zadarmo!" Já už jsem raději zticha, ale celou cestu domů v autě přemýšlím nad tím, jak paní pokladní řekla:„ Devět kreténů z deseti."

Tak nevím, jestli jsem já ten desátý. Samozřejmě že bych se nezeptal, protože to znám ze svého oboru a vím, jak je to protivný.

Recept No.688 Květák v troubě.

Květák? Tentokrát žádný smažení, žádný mozeček. Tahle verze se dělá v jedné míse, bez zbytečného nádobí – a na plechu se promění v dokonalou, lehčí večeři.

Na 700 g květáku potřebuješ:
50 ml olivového oleje
1 lžičku sladké papriky
1 lžičku uzené papriky
2 stroužky česneku (lisované)
30 g parmazánu
sůl a pepř

Jak na to:
Květák omyj, listy klidně nech, jen vyřízni spodní část košťálu. Nakrájej ho i s listy na menší kousky a dej do velké mísy.
Přidej česnek, obě papriky, sůl, pepř, olej a nastrouhaný parmazán. Rukama dobře promíchej, aby se marináda dostala na každý kousek.
Rozprostři na plech s pečicím papírem a peč na 190 °C horkovzduch cca 30 minut do změknutí.
Na závěr můžeš ještě posypat trochou sýra navíc a nechat krátce zapéct.
A nebojte se dochutit podle sebe přidat i jinou pevnější zeleninu a klidně i špetku chilly

VÁNOCE,

O JEJICH POJMENOVÁNÍ A HISTORII

Pojmenování ve slovanských jazycích vzniklo přetlumočením starého latinského označení "nativitas Domini nostri Jesu Christi" neboli "narození Pána našeho Ježíše Krista", ostatně i francouzské pojmenování "noel" pochází z latinského "natalis" (den narození) a anglické označení svátků "Christmas" je rovněž spjato s křesťanstvím, protože se odvozuje od latinského "missa" neboli mše. Německé pojmenování "Weihnachten" pochází ze středohornoněmeckého "zu den wihen nahten", což značí "v posvátných nocích či za posvátných nocí", staroněmecky vyjádřeno složeninou "wihnahten" (Wiha - světít, Nacht -noc = Svatá noc")

Český výraz „Vánoce“ má zřejmou souvislost se staroněmeckým „Wihnahten“ (nyní Weihnachten). V českých zemích se pro označení Vánoc používaly také výrazy Svatonoc, Svatá noc a čas svatonoční. Machkův etymologický slovník uvádí staroněmecký tvar winnahten a soudí, že k převzetí muselo dojít ještě v předcyrilometodějské době.

Jiní autoři soudí, že výraz Vánoce ve své lidové povaze pochází z nejranějších dob křesťanství u nás a měl souvislost s větším počtem posvátných nocí už v pohanské době. Stará čeština užívala výraz "vánocě". Po příchodu křesťanství byl možná už tak hluboce vrytý do podvědomí lidí, že se v naší slovní zásobě uchoval dodnes.

Kdy začínají Vánoce:

Hned po každoročním slavení velikonočního tajemství je v církvi nejstarobylější vzpomínkou oslava Narození Páně. Hlavním obsahem Vánoc je tedy připomínka radostné události Ježíšova narození v judském městě Betlémě. Je to svátek výlučně křesťanský, ale je tak oblíbený, že ho slaví v podstatě všichni. Narození Páně je západními křesťany slaveno v noci z 24. na 25. prosinec. Východní církve slaví Vánoce o svátku Zjevení páně dne 6.ledna.

Křesťanská doba vánoční začíná podle římské liturgie na štědrý den prvními nešporami slavnosti Narození Páně a trvá do svátku Křtu Páně včetně, který se slaví v neděli po svátku Tří králů (6.1.). V lidovém prostředí je konec Vánoc spojován v mnoha zemích i s 2. únorem, na které připadají tzv. Hromnice (Uvedení Páně do chrámu).

Z historie Vánoc:

Tři dny před Vánocemi roku 1993 papež Jan Pavel II. uvedl, že oslava vánočních svátků není zakotvena v bibli a v souvislosti s datem 25. prosince prohlásil: "Toho dne starověké pohanství slavilo svátek Nepřemožitelného Slunce, a ten den se také shodoval se zimním slunovratem. Křesťanům připadlo logické a přitopené nahradit pohanský svátek oslavou jediného a pravého slunce, Ježíše Krista."

Jeden z nejstarších dokladů o podobě staročeských vánočních oslav, či zábav pochází od arcibiskupa Arnošta z Pardubic, z roku 1357. Ten běduje nad bezbožnými hráči v kostky, že prý je to ohavný hřích hrátí hru kostěnou večer před hodem narození Páně. Také mu vadí, že nehrají jen prostí, ale i muži urození a bohaprázdne ženy, a tak v hřichu tráví posvátný čas štědrovečerní.

Z konce 14. století pochází Pojednání o Vánocích, Štědrém večeru od mnicha břevnovského kláštera v Praze Jana z Holešova. Popisuje, že lidé v době Karla IV. dodržovali půst, dávali si dárky, pekli vánočky a obdarovávali chudé, ale také věštili a čarovali, převlékali se do různých zvířecích

masek, hráli v kostky a opíjeli se, což Jan z Holešova přičítal vlivu ďábla.pTeprve od druhé poloviny 17. století se začaly Vánoce slavit jinak. Barokní zbožnost kladla důraz na rodinné hodnoty a na vyšší uplatnění církevních norem, k nimž patřila střídmost, modlitby a dobročinnost. Platilo to však zejména v měšťanském prostředí, kde církev a zejména jezuité mohli lépe uplatnit dohled nad měšťany. Na venkově se duchovní charakter Vánoc prosazoval mnohem hůře, a proto tam déle přežívaly tradiční zvyky včetně obchůzek a koled. V průběhu 19. století dotvořil dojemné kouzlo vánočních svátků ozdobený stromeček, který se na venkov dostal z měst velice pomalu, v některých místech ho začali stavět až před II. světovou válkou.

Štědrovečerní večeře ve skutečnosti představuje rituál. Proč například nikdo nesmí vsát od stolu?

Štědrovečerní tabule je prostřená. Strávníci se scházejí do jídelny, ale ještě než se usadí, pečlivě si zkontrolují, zda mají vše potřebné. Jakmile se jednou usadí na židli, už nesmí od večeře vstát! Je to jedna z tradic, které dodržujeme, aniž bychom si uvědomovali jejich původ. Kam sahají její kořeny?

Říká se, že toho, kdo vstane od štědrovečerní večeře, v dalším roce stihne smůla a možná dokonce i smrt. V dnešní době na tuto pověru prý věří více než 10% obyvatel a o Štědrém dnu ji dodržují. Může skutečně být vstávání od večeře nebezpečné? V některých krajích se vypráví příběh sedláka, který si u sváteční tabule nechal naložit talíř slavnostní krmě a pak vstal, aby si dolil piva.

Do roka prý tento nešťastník ležel na márách. Co ale dělat, když je opravdu nutné něco podat či přinést? Existuje výjimka, kdy někdo může od večeře vstát. Tou výjimkou je obsluhující hospodyně, na ní se tato pověra nevztahuje.

Původní verze pověry ovšem tvrdí, že pokud někdo vstane od večeře dříve, než skončí všichni ostatní, budou v příštím roce jejich slepice zanášet. Až později se pověra přetvořila v mnohem zlověstnější. V tomto datu naši předkové dříve slavili zimní slunovrat a vykonávali rituály spojené s úrodou v dalším roce. Štědrovečerní večeře tedy může být i přenesenou formou rituálu.

Ten, kdo vstává, jej přeruší, což může mít neblahé následky.

Proč u nás nosí dárky Ježíšek, historie lidové tradice

Vánoční obdarovávání prošlo dlouholetým společenským vývojem: od výslužky čeledínů a děveček na konci služebního roku přes dárky sv. Mikuláše (6. prosince) až po protestantské přeložení vánoční nadílky na den narození Ježíše Krista, které znamenalo zrození dárkonoše „Christkinda” (Ježíška). Vývoj samotné vánoční nadílky je pak úzce spojen s měšťanskou vrstvou, jejíž zásluhou se Štědrý večer stal postupem času rodinnou oslavou. pZatímco u většiny tradic nevíme, kdo s nimi přišel jako první, zrovna u Ježíška to můžeme říct s vysokou pravděpodobností. Podle většiny historiků to byl přímo zakladatel protestantismu Martin Luther (1483–1546). pTradice obdarovávání v rámci rodiny na Štědrý den vznikla nejspíš v době německé reformace v 16. století. Ještě ve středověku se totiž děti těšily na dárky buď 6. prosince od svatého Mikuláše, nebo 28. prosince na svátek Mládětek či Nevinátek, připomínající děti, jež nechal v Betlémě povraždit král Herodes. Protože však německý teolog a reformátor Martin

Luther v duchu svého učení odmítali světce a mučedníky, odmítali tak slavit i svatého Mikuláše, a proto začali protestanti obdarovávat své děti místo 6. prosince až na svátek Narození Páně 25. prosince. Současně s tím v duchu důrazu na rodinné tradice přijali představu, že dárky přináší malé dítě – Ježíš narozený v Betlémě. V německých zemích se pro něj rozšířilo označení Christkind, andělská postava. Představu malého Ježíška, který nosí dárky, přijala později i katolická církev, všeobecně až v 19. století.

Ježíšek přináší vánoční dárky dětem tajně po východu první hvězdy 24. prosince a nikdy nebývá při nadělování spatřen. Po štědrovečerní večeři a zazvonění zvonečkem se vchází do místnosti s rozsvíceným vánočním stromečkem a následuje společné rozbalování vánočních dárků (oproti zemím, kde se dárky rozbalují až ráno 25. prosince). Umělecká ztvárnění vánoční nadílky s Ježíškem, kdy je vyobrazen jako dítě v bílém rouchu se svatozáří kolem hlavy a v doprovodu andělů, jsou poměrně vzácná. Ačkoliv je Ježíšek původně výmyslem protestantského severu, paradoxně se jeho tradice udržela právě v katolické oblasti a jeho tradice je dál uchovávána: v části Německa, v Rakousku, Itálii, Švýcarsku, na Slovensku, v Maďarsku, Polsku či Francii a v dalších zemích katolické Jižní Ameriky.

Na rozdíl od většiny vánočních mužů však neexistuje jednotná představa, jak Ježíšek vlastně vypadá. Zobrazuje se jako Jezulátko, jako malé dítě nebo andělíček, jindy naopak jako stařec s bílým vousem. Roli dárce zvané Kristydle či Kristindle (Podkrkonoší), kendla (Novojičínsko) převzala žena nebo muž v bílém přestrojení, někde i s našitými křídly, tedy v podobě anděla.

V současné době je nejvýznamnější postavou mezi dárkonoši Santa Claus, jeho podobu stvořil americký reklamní průmysl ve 30. letech 20. století. Kromě výrazného vzhledu se kolem něj vytvořilo mnoho pohádkových příběhů a je milován nejen dětmi. Ve většině státech Evropy bohužel vytlačuje tradiční místní dárkonoše.

Ve Zkratce

Léčebné konopí předepisují již stovky lékařů. Zájem stále roste

Novinky - Extrakty z konopí slouží k mírnění silných, nesnesitelných bolestí a jsou účinnější a šetrnější než opiáty nebo morfin. Od letošního dubna je navíc mohou předepisovat nejen specialisté, ale i praktičtí lékaři. Do systému, který jím předepisování léčebného konopí dovoluje, se registrovalo 778 praktiků.

Babiš ve sněmovně plakal.

Poslanecká sněmovna se sešla v podvečerních hodinách na mimořádné schůzi, kterou svolaly opoziční strany v demisi, tedy KDU-ČSL, ODS, STAN, TOP 09 a Piráti. Hlavním tématem tohoto jednání se měl stát potenciální střet zájmů Andreje Babiše, který by nastal v případě jeho jmenování předsedou vlády kvůli jeho vlastnictví holdingu Agrofert.

Jednání však podle řady poslanců nepřineslo žádné odpovědi na klíčovou otázku, jak chce Babiš svůj střet zájmů řešit před případným jmenováním premiérem. Místo vysvětlení přišel emotivní projev, během kterého se Babiš rozbřečel, když mluvil o údajném zneužití svého syna.

Jsem v ohromení, říká Turek k výtkám prezidenta k jeho osobě. Argumentuje zbrojákem i prsteny

Dopis panu prezidentovi

Pane Pavle, pečlivě sleduji Vaše kroky a snahu zamezit vzniku nové vlády. Chápu, že jste rozladěn z toho, že přes Vaše předvolební snahy o ovlivnění voleb a výjezdy za našimi krajany nevyšly volby dle Vašeho přání. My dříve narození máme v zahraničí své přátele a vrstevníky, kteří opustili republiku po roce 1968, tedy máme zprávy, jak jste vystupoval. Nyní v rozporu s ústavou vystupujete opět, děláte vše proto, aby k sestavení vlády nedošlo.

Měl byste si uvědomit, že prezident má být nestranný, což jste sám po nástupu do funkce prohlašoval. Ale jednal a jednáte zcela v zájmu Fialovy party, kryjete trestnou činnost a porušování zákonů. Měl byste si uvědomit, že vůle lidu je jiná, že volby vyhrála opozice. Vystupujete proti panu Turkovi, poukazujete na jeho údajnou fašistickou minulost, která však nebyla prokázána. Líbí se mně Váš postoj k fašismu, jen snad otázku, proč tento postoj není stálý? Proč jste neřešil ministra vnitra, který se proháněl po Letné pod vlajkou tankové divize SS a vlajkou ukrajinské divize Bandery (válečného zločince).

Proč jste neřešil politiky, kteří vyjadřovali podporu fašistům na Ukrajině, Banderův kult; zřejmě proto, že jste se choval stejně. Tedy já nemám obavy z pana Turka, ale máme strach z Vás, který pod taktovkou p. Koláře vedete tuto zemi do záhuby a chcete naši zemi zatáhnout do války. Je mně skutečně líto, že po více než 35 letech po sametové revoluci je prezidentem bývalý voják komunistické armády, člen KSČ, předseda ZO KSČ, špion - zřejmě KGB, který pod taktovkou KGB pokračoval ve studiu i po roce 1989 a první dámou je politruk komunistické armády.

Chcete zamezit vzniku nové vlády za každou cenu využívaje deníku N, kterého jste do nedávné doby byl součástí. Hledáte v minulosti poslanců Motoristů nějakou špínu, abyste rozeštal vznikající koalici. Co by se asi našlo na Vás v zápisech ze schůzí ZO KSČ, které jste byl předsedou,

Váš postoj k otázce 2000 slov atd. Kdo ví, co vše jste Rusům podepsal, jste vyškolen KGB, můžete být dvojí agent. Nevěřím Vám ani pozdrav, sloužil jste oddaně KSČ, škodil jste lidem této země a v případě, že by prezident Husák dal povel k zásahu v r.1989, šel jste proti nám v první řadě. Pokud je mně známo, tak jste se národu ani Vy, ale ani Vaše manželka neomluvili, bez studu si necháváte vyplácet výsluhy za službu pro komunisty. Řeči o tom, že jste bývalý komunista a že jste si vše odpracoval, jsou úsměvné a pouze účelové.

Co znamená bývalý komunista? To je, jak říkával první předseda KAN po listopadu 1989 p. Bohdan Dvořák, něco jako bývalý černoch? Budoucímu premiérovi jste uložil, aby si vyřídil svoje podnikání, proč pouze p. Babiš? Není střet zájmů členství P. Fialy v příspěvkové organizaci ohledně Barmy, na kterou dostává Fiala milionové dotace, stejně tak M. Jurečka přepsal živnost na bratra a vyplácí si rovněž milionové dotace a to ve značném množství.

A co Vy, není střet zájmů Vaše členství ve zbrojařské firmě? Které vysvětluje Vaše nadšení pro válku, která je přínosem pro Vaši společnost. Chcete naši zem zatáhnout do války; jsme proti válce a proti tomu, abyste naše syny posílal na smrt, pošlete tam svoje syny přímo do první linie jako dobrovolníky, my syny nedáme !!! Máte

starost, jak by byl přijat navrhovaný ministr zahraničí v Evropské unii, věřte, že dobře. Špatné jméno naší zemi dělá končící vláda. Jak se ukázalo (případ Dozimetr), tak vládnoucí strany vládly a stále vládnou za pomoci zločinecké mafie, která se o peníze s mafiánskými stranami dělila. Rakušan jako ministr měl v rozporu se zákonem přístup do spisu a mafiány varoval. Vy jste bohužel neřešil a neřešíte. Místo řešení dopraváte mafiánské vládě vládnutí dále. Mafián Rakušan po prohraných volbách objednal a nakoupil na ministerstvo nábytek bez výběrového řízení a za značnou částku.

Po první manifestaci pořádané p. Jindrou Raichlem jste účastníky nazval ruskými troly, napsal jsem Vám jménem svým i přátel dopis a žádal omluvu. Dopis jste přijal, ale nereagoval jste, jste obyčejný zbabělec. Po odhalení další zlodějny vlády a odstoupení ministra spravedlnosti Blažka jsem Vás opět písemně kontaktoval a upozornil jsem na to, že navržená kandidátka nemá právnické vzdělání a titul užívá neoprávněně. Nedbal jste a uklízečku jste jmenoval, pomohl jste krýt trestnou činnost.

Když jsme po r.1989 s konfederací politických vězňů požadovali zakázání KSČ a symbolů byla to strana ODS (mnozí poslanci z té doby v parlamentě jsou), kdo hlasovali proti a nyní ohnivě vystupují jinak.

V aktualitách se ukázala zpráva, že během 48 hodin naši občané vybrali přes 13 miliónů na raketu pro Zelenského, aby ji poslal na Moskvu. Zrůdnost! A co na to prezident? Je ticho, tedy souhlasí. Uvědomujete si, že stejnou raketu mohou z Moskvy poslat na Prahu? Škodíte naší zemi. Přestaňte škodit této zemi, respektujte rozhodnutí občanů naší republiky a respektuje výsledek demokratických voleb!

Nečice 25.10.2025 Jan Bouček

Vydavatel: Když komunisté pokládají věnce k oslavě vnitrostranického puče organizovaného StB k 17 listopadu, koho vlastně oslavují.

Mimochodem, i to slavné heslo „Nejsme jako oni“, bylo vytvořeno poručíkem StB

<https://www.facebook.com/reel/820421110784976>

BOLŠEVICI A LÁSKA

Národní listy, 23. 6. 1925

Centrální orgán ruské komunistické strany „Pravda“ se pustil do originální diskuse o lásce. Tisíce řádek pod názvem „O lásce“ věnováno posouzení otázky o vzájemném vztahu pohlaví v komunistické společnosti. Sta dopisů, došlých do redakce a otiskovaných ve výtažcích, odhalují záclonu nad touto stránkou sovětského života.

Ženy si stěžují, že přední pracovníci strany zneužívají svého postavení a svého komunistství, aby docílili souhlasu k pohlavnímu spojení. „Již starší soudruzi,“ píše jakási Rubceva, „na pohlavní styk hledí povrchně, neuznávají déle trvajícího vztahu. Je to podle jejich mínění nudné; názvy ‚žena‘, ‚muž‘ — jsou měšťáctvím. Zнала jsem jednoho zodpovědného pracovníka, který měl všude, kde pracoval, ženu. Na otázku, je-li možno tak žít, odpovídal: ‚Jsi mladá, nechápeš, co je hezké a správné; s jednou ženou mne pojí vztah psychologický, s druhou — fyzický a k třetí chovám tento i onen cit současně.‘“ — Jiný pracovník strany, muž mé přítelkyně, mi nabídl jít s ním na noc, odvolává se na to, že jeho žena je nemocná, a po mém odmítnutí mi vynadal, že

jsem měšťáčka, která nemá smyslu pro komunistické hledisko.

Jiná žena, členka Svazu komunistické mládeže, praví, že se bojí intrik svých soudruhů, ježto nechtěla odpovídati na jejich návrhy, aby s nimi vstoupila do pohlavního styku, a oni jí prohlásili, že „nechceš-li, tedy nejsi naše!“

Autoři dopisů mužských se brání proti útokům žen, stavíce se na komunistické stanovisko. „Jaké máme zřízení,“ táže se soudr. Brudnyj, „zřízení systematického ničení soukromého vlastnictví. Ve smyslu rodinném to znamená systematické ničení základů rodinných. Nynější život — toť revoluční přelom v pohlavních vztazích, vzniklých na základě soukromého vlastnictví. Dívka, odříkající se pohlavního styku, jest měšťáčkou proto, že se chrání pro budoucího muže-vlastníka.“

Soudr. Smirnov odůvodňuje pohlavní nevázanost — chudobou a hladem. „Jestliže si uvědomíme, že strávíme při práci 10 hodin denně, že není ani v práci ani v odpočinku nijakého systému, že obědváme jednou za dva dny v laciné jídelně, tedy pochopíme, že anarchismus v práci se jeví i v oblasti pohlavního života.“

Jiný soudruh je ještě upřímnější: „Ano, jsme rozvráceni, ale to je zaviněno hospodářskými podmínkami života. Nejsme zajištěni pro život, nemáme prostředků, často sedíme bez chleba. Mládí si bere své, chce se rozptýlit. Nuže, máme tedy zábavu: tou je pohlavní styk. Je zadarmo, můžeme jej míti kdykoliv.“

Někteří autoři dopisů redakci navrhují i kroky, kterými by bylo lze odpomoci zlu. Soudr. Bachmanov navrhuje zřídit při všech vysokých školách — útulky pro novorozeňata. Soudr. Těrentjev předpokládá, že všechny milostné záležitosti členů Svazu komun. mládeže mají býti projednány vždy — ve veřejných schůzích dotyčné organizace, poněvadž je pro organizaci důležito vědět, jak si vede komunista v soukromém životě. Lékař Borzec navrhuje celý systém opatření. Především podle jeho názoru specialisté mají vydati brožuru s ukázáním nejlepších prostředků proti početí. Soc. vláda široce rozšíří mezi lidem tuto brožuru, „obzvláště pak mezi proletářskou mládeží.“ Ve školách středních v hodinách hygieny se má jednat i o otázkách pohlavního života.

Ale nejzajímavější projekt navrhuje soudr. Elik. Vizme, co píše: „Prvním zákonem v občanském zákoníku má být zákon o tom, že každý občan SSSR, muž nebo žena, dovršivší určitého věku, má bráti podíl na výchově cizích dětí a má tudíž platiti za tím účelem podle výše důchodu vyměřenou daň dětskou ve výši ne méně než 2—3 % faktického výdělku. Od daně se osvobodí ti, kteří mají ne méně než dvě děti, nezaměstnaní a vydělávající méně než 30 rublů měsíčně. Ti, kdož mají jedno dítě, platí poloviční daň.“

Tyto náhledy různých soudruhů srovnáme pro zajímavost s míněním samotného komisaře pro zdraví lidu Šemaška. Ten je rozhodným přívržencem zničení staré rodiny. „Zatím je proletářský stát tak chudý, že nemůže zabezpečiti udržování velkého počtu dětí. Proto nenamítá téměř nic proti umělým potratům. Předpokládá však, že komunistická mládež může poněkud krotiti své vášně. Aby přivedl myšlenky do jiných kolejí než na ukájení chťičů pohlavních, navrhuje energičtější práci ve straně, doufaje, že tím bude zmenšena prostopášnost. Jiných opatření pro boj proti rozvratu lidový komisař pro ochranu zdraví navrhnouti nedovede.“

Vánoce jsou za rohem

vanilkové podušky

Tíž pod různými jmény - žabí huby, žabičky, mušle, vanilkové mušličky apd.

Recept

- 28 dkg hladké mouky,
28 dkg tuku,
1 vejce
a trochu studené vody(asi co vejde do skořápky)
Nádivka
- 11 dkg cukru,
11 dkg mletých ořechů,
1 vejce, a trochu citronové kůry a lžíce rumu.

Těsto se , zpracuje a nechá odpočinout, nejlépe přes noc, ale aspoň 2-3 hodiny.
Potom vyválet asi na 3 mm, slabší se trhá.
Vykrajujeme kolečka, po okraji potřít bílkem, doprostřed dát nádivku, přeložit a okraje stlačit.
Na vykrajování používám tyto kolečka nebo formičky na pirohy, může se stlačit vidličkou, někdy radýlkem.

Nádivka - 11 dkg cukru, 11 dkg mletých ořechů, 1 vejce, trochu citronové kůry, lžíce rumu a smíchat.
Po upečení se obaluje ve vanilkovém cukru spolu s moučkovým
Cukroví není pracné, je chutné použitím ořechů a z dávky se udělá asi 45 - 50 ks.

Papež zařadí dva Čechy na seznam blahoslavených.

Komunisté na nich spáchali brutální justiční vraždu

Pavel Šafr 2025

Na počátku 50. let komunisté mučili a popravili tři katolické kněze z moravské části Vysočiny, poté co je na základě vylhaných obvinění zatáhli do takzvaného babického případu. Ten sloužil k zastrašení venkovského obyvatelstva a k likvidaci sedláků, kteří se bránili kolektivizaci. Dva kněze, Václava Drbolu a Jana Bulu, nyní uznala církev za blahoslavené.

Jan Bula byl mladičkým farářem v Rokytnici nad Rokytnou, kde byl populární mezi dětmi a mládeží. Václav Drbola byl knězem přímo v Babicích, kam byl přeložen po zatčení předchozího faráře. Oba byli brutálně mučeni a oběšeni v Jihlavě po propagandisticky zosnovaném monstrprocesu. Příští rok v červnu oba tyto kněze papež Lev XIV. slavnostně zapíše jako první Čechy z XX. století na seznam světců.

Stane se tak při blahořečení celkem jedenácti kněží, kteří byli umučeni za nacismu a komunismu v Polsku a Československu. O kauze třetího kněze Františka Pařila, na kterém v rámci babického případu komunisté rovněž spáchali justiční vraždu ve vykonstruovaném procesu, se vede nadále debata z hlediska církevních pravidel. Ve skupině nově blahoslavených mučedníků je dále devět polských saleziánů, kteří se věnovali práci s mládeží a nacisté je umučili v koncentračních táborech Dachau a Osvětim v letech 1941 a 1942.

Na případu mladých farářů Jana Buly a Václava Drboly lze názorně ukázat naprostou zřůdnost komunistické justice. Víme přitom z archivů přesně, kdo je jmenovitě obžaloval a kdo je poslal na smrt. Stejně jako známe jménem mučitele pátera Josefa Toufara z obce Čihošť na české straně Vysočiny.

V takzvaném babickém případě se jednalo o vraždu tří funkcionářů vesnického národního výboru, kterou měli provést údajní „nepřátelé lidově demokratického zřízení“. Známa je postava Ladislava Malého, jenž měl na vesnické funkcionáře střílet a pak zahynul při následné přestřelce s komunistickou policií. Malý ještě několik týdnů před babickým útokem kontaktoval sedláky a faráře z okolí, přičemž o sobě tvrdil, že je západní agent, který je zapojený do organizovaného odporu proti komunistické diktatuře. Kněžím pak lhal, že provádí záchranu arcibiskupa Berana z internace a že arcibiskup hledá kněze, kterému by se mohl vyzpovídat.

Tato tvrzení byla zcela smyšlená a o Malém se vedou spekulace, zda byl pouze pomateným dobrodruhem, nebo přímo provokatérem Státní bezpečnosti. Kněží Jan Bula i Václav Drbola byli po počátečním setkání vůči Malému zdrženliví. Přesto je Státní bezpečnost zatkla, a to ještě před vraždou funkcionářů MNV v Babicích. Vyšetřovatelům a prokurátorům to nevadilo a zcela nevinné faráře nařkli z účasti na přípravě vraždy funkcionářů a udělali z nich komplice vrahů.

Babickým případem rozpoutala prosovětská komunistická diktatura vedená Klementem Gottwaldem krutý teror, jehož cílem bylo zlomit odpor obyvatel Vysočiny vůči kolektivizaci, kradení statků a likvidaci soukromého hospodaření. V 15 procesech, z nichž většina probíhala od července 1951 do května 1952, bylo odsouzeno celkem 107 osob. Bylo při nich uděleno 11 trestů smrti a desítky dlouholetých trestů vězením.

Třebíčský deník popsal začátek teroru takto: „V kraji se rozpoutalo peklo, připomínající období heydrichiády za okupace. Babický případ dostal nejvyšší prioritu. Již 3. července 1951 večer zahájili jihlavští vyšetřovatelé StB Josef Dvořáček, Antonín Achylis, Jan Fous, Arnošt Juračka a další výsledky obviněných s cílem urychleně připravit usvědčující materiál pro konečné řešení případu Babice. Dne 5. července začala mohutná zatýkácká akce.“

V dalším článku Třebíčský deník uvádí: „Všichni obvinění museli podepsat ve smyslu žaloby přiznání a naučit se velmi rychle scénář pro připravovaný monstrproces. Ti, co nechtěli, byli donuceni násilím. Velmi trpěl P. Václav Drbola. Jeho křik se rozléhal celou věznicí. Vyšetřovatelé použili louskáčku na ořechy k drcení varlat, zhasínali na těle zatčeného faráře cigarety a šlapali po něm. Stejně trpěl i František Pařil.“

Jana Bulu mučili komunističtí vyšetřovatelé později, protože z něj udělali exemplárního nepřítele socialismu. Vytloukli mu při tom všechny zuby. Bachaři si ovšem všimli, že Bula si ve vězení maluje obrázky. Rokytnický farář od nich dostal malířské náčiní, barvy, štětce a jeho cela se změnila v ateliér. Za dvě tři cigarety jim maloval obrázky. A to již věděl, že jej čeká poprava oběšením. Za jeho záchranu podepisovali odvážní farníci petici a jeho maminka napsala pokornou prosbu prezidentu Gottwaldovi o milost pro svého syna. Gottwald se neustrnul a Bulovu justiční vraždu podepsal. Historici se domnívají, že popravy podepisoval ze strachu před sovětskými poradci a vedením v Moskvě, které tyto procesy a teror svým podřízeným zemím striktně nařizovalo. To ovšem ničím nezmenšuje jeho vinu.

V publikaci o Janu Bulovi Obět' případu Babice jsou popsány poslední chvíle Jana Buly na

tomto světě: „20. května 1952 brzy ráno v půl páté si pro něj přišli. Zhasl nedokouřenou cigaretu a pohledem se ještě rozloučil se svými obrázky. Jeden z dozorců si od něj převzal napsané dopisy. Pak byl odveden do dvorku v rohu zadní budovy jihlavské věznice. Zde již stál předseda soudu Jiří Kepák, prokurátor Jan Příbyl, velitel věznice Jan Mareš, soudní lékař a několik dozorců. Soudce mu přečetl rozsudek Státního soudu, rozhodnutí Nejvyššího soudu a připsal prokuratury o zamítnutí milosti. P. Jan Bula ho nevnímá. Byl vyrovnaný a připravený zemřít. Když soudce dočetl, ujal se ho kat a jeho pomocník. Bylo přesně pět hodin. Způsob popravy byl nelidský. Na silném prkně byl hák, na kterém viselo škrtidlo. Ve spodní části šibenice byla kladka, přes ni vedlo lano, jímž měl odsouzený spoutané nohy. Za lano tahal na druhém konci katův pomocník. Jan Bula se pomalu dusil. Poslední bolest, smrt bude vysvobozením. Vždy po pěti minutách vystoupil na schůdky lékař s fonendoskopem a poslechl si jeho srdce. Trpěl čtvrt hodiny. Pak jeho utýrané srdce dotlouklo. V 5.17 konstatuje lékař smrt zadušením. Justiční vražda byla dokonána.“ Svědci uvedli, že Jan Bula se před popravou choval klidně a vyrovnaně.

Jak již bylo řečeno, všichni mučitelé a vrazi nevinných obětí jsou známi jmenovitě a lze je vyhledat na stránkách Totalita.cz. V procesu, ve kterém byl Jan Bula odsouzen k trestu smrti, byl předsedou senátu JUDr. Jiří Kepák. V kauze Václava Drboly to byl soudce, který prováděl mimořádně rozsáhlý justiční teror. Jmenoval se JUDr. Vojtěch Rudý. V senátu zasedli soudci JUDr. Pavel Vítek, JUDr. Jaroslav Demczak a soudci z lidu Antonín Houf a František Dvořák. Žalobu zastupovali náměstek státního prokurátora, dělnický prokurátor Emil Eichler a prokurátor Josef Handl. Prokurátorem byl opět Jan Příbyl. Za dělníky četl obžalobu ještě prokurátor z lidu Emil Eichler.

Někteří z těchto zločinců se dožili listopadové revoluce a byli vyslýcháni, či dokonce obviněni, ale **nikdo z nich nebyl potrestán**.

V pátek večer mě čekal šok. Přijdu utahaný z práce domů, těším se na klidný večer - a ouha, sotva jsem vešel do bytu, klid zmizel. Stačil pouhý pohled: všechna okna otevřená, uvnitř nic, prakticky všechno zmizelo. Hrůza! Skoro se mi chtělo brečet! Jak můžou být lidi tak necitliví, obzvlášť ted' před vanoci.

Samozřejmě jsem hned chtěl volat policii, ale rodina mi to zakázala - že prej policajti mají důležitější věci na práci než pátrat po tom, kdo mi vyžrali celej adventní kalendář...

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**
Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Miroslav Prokeš - \$55.00

LB - \$7.50

NOVINY –.Zajímavosti a drby

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

- Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
- Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsaustralia.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024 , — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 28.listopadu Léta Páně 2025

Česká a slovenská škola v Sydney oslavila 15 let od svého založení

18.11.2025 - Slavnostního připomenutí tohoto výročí se dne 15. 11. 2025, vedle učitelů, rodičů a žáků této školy, zúčastnili generální konzulové jak ČR tak i SR, oba se svými zástupci. ČR a SR na provoz školy významně finančně přispívají.

S projevy vystoupila Kateřina Larbalestier, dlouholetá ředitelka České a slovenské školy v Sydney, Zuzana Slováková, generální konzulka ČR v Sydney a Martin Kabáč, generální konzul SR v Sydney.

Přejeme České a slovenské škole v Sydney, která se od svého založení stala jednou z největších českých škol v Austrálii, vše nejlepší do dalších let zejména mnoho spokojených žáků.

CzechoSlovak Country Klub

Mikuláš

7.12.2025 • Od 11:00

Přidte si užít krásny vianočný rodinný deň!

Vianočné tvorivé dielne – výroba ozdôb & zdobenie parníčkov

Výborný obed, domáce zákusky, vianočné kúkis, oplátky, čerstvé syry a údeniny

Mikuláš príde okolo 1:30 pm
anjelom a čertom • Balíčky •
Fotenie s Mikulášom

Rodičia: Prineste prosím zabalený darček pre vaše dieťa, označený menom a prvým písmenom priezviska.

Rezervácia stola je nutná a musí sa platiť .
ph.n 029725 7777

Entree
Langos, Hungarian garlic bread served with sour cream \$11.50

Mains
Chicken schnitzel served with chips & salad \$29.50

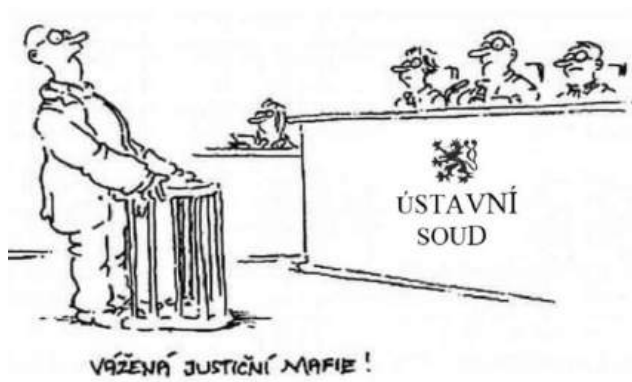
Pork goulash, slow cooked pork stew served with two round bread dumplings \$33.50

Crumbed camembert & crumbed mushrooms served with chips, salad & tartar sauce \$39

Kids meals kids aged 12 & under \$15.50
Chicken schnitzel with chips & tomato sauce

BOOKINGS

Ph: 9725 7777 Email: bookings@jagerstube.com.au

Hledám hezkou ženu pro vážný vztah!!!
Musí chutně vařit, být dobrá hospodyňka,
mít vlastní barák, slušně vydělávat!!!
Krátce o sobě. Dobře papám, dlouho spím.
Mam rád guláš a řízky.

Přezdívali mu pan Živnobanka.

Prvorepublikový bankéř Jaroslav Preiss byl obdivovaný i nenáviděný

Lenka Bobíková Novinky 2025

Jaroslav Preiss (1870–1946) patřil nesporně k nejlivnějšímu mužům první československé republiky a nejvýznačnějším představitelům Živnobanky. Byl ale také rozporuplná osobnost.

Za první republiky jej jedni – z liberálněpravicových kruhů – nazývali kapitánem československého průmyslu, pro druhé z levicových seskupení představoval „žraloka od Prašné brány“, kde sídlila Živnobanka. Ani T. G. M., který se s ním často stýkal, mu nedůvěřoval. Leckdy jej vnímal jako protivníka, zejména politického.

Sám Preiss se o svých postojích vyjádřil v dopise Masarykovu kancléři Přemyslu Šámalovi v září roku 1926: „Moje hospodářské poslání mne odvedlo od politiky a víš, že jsem na veškeré své funkce ve straně i mimo stranu rezignoval. To proto, poněvadž jsem došel k přesvědčení, že hospodářská působnost a speciálně v ústavu tak důležitém, jako jest ústav, v jehož čele stojím, nemůže snést jednostranné působení politické v některé straně.“

Neodpovídalo to skutečnosti – k politice měl Preiss blízko už od mládí jako chudý, ambiciózní student.

Romantický novinář

Jaroslav Preiss se narodil 8. prosince 1870 v Přesticích na Domažlicku, v městečku, které se pyšnilo dvěma slavnými rodáky – skladatelem Jakubem Janem Rybou a mecenášem Josefem Hlávkou. Otec, nemajetný advokátní koncipient, mohl těžko předpokládat, že jednou bude jeho syn vydělávat až 18 000 korun denně. Sám Preiss o dětství nikdy nemluvil.

Po přestěhování do Domažlic odešel na gymnázium, kde na přelomu 80. a 90. let 19. století studovali budoucí spisovatel Jindřich Šimon Baar, filozof Emanuel Rádl a známý lékař Josef Pelnář. S Baarem si Preiss dopisoval celý život.

Lehce zakulacený gymnazista Jaroslav už tehdy začal publikovat ve školním časopise Lípa. Jeho pojednání byla romantická. Například v příběhu Vesnický poeta vzplane chudý mladík láskou k rychtářově dceři, rychtář jej za to vyžene ze vsi a poškozený chlapec si vybuduje v lese jakési podivné obydlí, v němž vyrovnaně chřadne a nakonec umře. Nad jeho rakví se přiznává rychtářka, že je mladíkovou matkou, a poté umírá ona i dcera. Zůstane rychtář, kterému se alespoň podařilo zabránit incestu.

Takové psaní mělo pramálo společného s Preissovou pozdější činností. Na podzim roku 1889 se ani ne devatenáctiletý Preiss odebral do Prahy na právnická studia. Národohospodářství, v němž se tehdy juristé důkladně vzdělávali, se stalo jeho osudem. Svě vědomosti si ještě doplnil v Lipsku, Heidelbergu a Paříži.

Krátké sympatie s Omladinou

Na počátku 90. let 19. století se Preiss sblížil s hnutím takzvané Omladiny a vyšetřovaly ho rakouské úřady. Individualistický, chytrý a velmi ambiciózní Preiss, rozhodnutý „zbavit se skromných poměrů“, nebyl žádným jakobínem a fanatickým revolucionářem. A tak v době, kdy policie v únoru roku 1894 poslala do vězení několik desítek omladinářů, utekl do Solnice v Orlických horách a tam se připravoval na rigorózum. Titulu JUDr. si vážil.

Chvilí koketoval se socialismem, ale v únoru 1896 prohlásil: „My pokládáme sociální demokracii za svého základního nepřítele, kolektivismus je s námi v úplném rozporu.“

Neobyčejně jej přitahovala novinařina – proto usiloval v roce 1900 o místo hospodářského redaktora v Národních listech. Dostal je a právě tam se seznámil s českými průmyslníky, zejména z oblasti textilu.

Preiss psal velice fundované národohospodářské články a v roce 1902 se stal tajemníkem Severočeských průmyslů textilních. Snažil se, aby se české podniky vyrovnaly německým a získaly podnikatelskou dravost. V té době se začal sblížovat se Živnobankou. V roce 1907 se stal šéfem hypotekárního, později průmyslového oddělení Živnobanky. Pozdější ředitel téže banky Antonín Tille o něm napsal: „I v neodvislosti byla jeho síla, vědělo se o něm, že má kdykoliv možnost vrátit se ke svému povolání žurnalistickému.“

Ke vstupu do banky mu pomohl politik Karel Kramář a v roce 1911 se stal náměstkem vrchního ředitele – druhým mužem ústavu.

Politicky se sblížil s Kramářovými mladočechy a stal se poslancem zemského sněmu. Významné postavení Živnobanky stvrzovala i její nákladná budova Na Poříčí a Preiss si toho byl vědom.

Obžalován z velezrady

Na začátku Velké války měly všechny české banky dohromady kapitál 260 milionů korun, z toho Živnobance patřilo 80 milionů. V roce 1918 tvořil její kapitál 30 procent akciového kapitálu všech českých bank.

Pro Preisse znamenala válka zlom. Z finančníků se nejvíc podílel na bojkotu rakouských válečných půjček.

Vedle toho se zapojil do domácího odboje, získával ekonomické a finanční zprávy, financoval odbojovou činnost a vedl odbojové ústředí v Živnobance. I proto na něj upřela pozornost policie. Obžalovali ho z velezrady a v roce 1916 zatkli s Karlem Kramářem a Aloisem Rašínem.

Šlo o hodně. Proces mohl skončit, jako se stalo u Kramáře a Rašína, rozsudkem trestu smrti. Teprve teď se mělo rozhodnout, zda bude Preiss „pánem, nebo skončí na šibenici“. A to už se staral o rodinu. Vzal si v červnu Olgu Dostalovou ze slavné herecké rodiny a měl s ní tři dcery – Olgu, Věru a Jarmilu.

Preisse uvěznili ve Věži smrti na vídeňské Hernalser Gürtel. Nebylo to tak úděsné – nechával si donášet zvláštní jídlo, a strážným dokonce koupil slaměné papuče, aby po chodbách nedupali.

Amnestie císaře Karla z července roku 1917 vše vyřešila. Preisse propustili a už 3. října 1917 se stal vrchním ředitelem Živnobanky a začal se podílet na vypracování koncepce fungování ekonomiky v budoucím státě (amnestie dostala z vězení i zmíněné Kramáře a Rašína – pozn. red.).

„Počestění v praxi“

Preiss se scházel s ostatními národohospodáři u starosty Československé obce sokolské dr. Josefa Scheinera, jehož syny si později vzaly dvě Preissovy dcery. A právě pod Preissoвым vedením se po roce 1918 Živnobanka vypracovala v nejdůležitější kapitálové centrum Československa.

V té době se Preiss velmi sblížil s politikem Aloisem Rašínem. Ferdinand Peroutka o tom napsal: „Je bezesporu, že Rašín spatřoval v dr. Preissovi největší autoritu na poli finančním, jakou stát má. Je tak i vysvětlitelné, že mu pomáhal.“

Živnobanka si postupně podřídila stěžejní průmyslové a obchodní podniky (například Poldinu hut') a její postavení umožnilo Preissovi zasahovat do politiky i dění v republice. S Rašínem zastával pozici stoupence pevné měny a díky tomu se ČSR stala ostrůvkem měnového pořádku.

Preiss také prosazoval nostrifikaci – přenesení centrálních podniků a společností z Vídně a Budapešti do republiky. O „počestění“ požádala Škodovka, Rustonka, Ringhoffer a další. Preiss budoval svůj ústav jako zcela český a v jeho správní radě zasedali pouze Češi. Byl přísný šéf, trval na ukázněnosti a postihoval finanční neschopnost a nedbalost. V roce 1921 tvrdě zlomil stávkou svých zaměstnanců.

Zastánce Hradu a Masaryka

Preiss patřil k „lidem politickým“ – podporoval Masaryka a Hrad. Večeřel s prezidentem, sháněl pro něj informace a organizoval schůzky. Později vznikly nesmyslné teze, že jeho banka dotovala Masaryka penězi a získávala jej pozvánkami na Preissovy vepřové hody a hony.

Podle historika Antonína Klimka (Boj o Hrad, Panevropa 1996): „Hradní bankou byla spíš Legiobanka než Živnobanka. Preiss sice patřil do úzkého kruhu osob majících četné i neformální styky s hlavou státu a snažil se urovnávat vztahy mezi Hradem a Kramářovou národní demokracií, avšak od sklonku 20. let byl u Masaryka, kterému bylo namluveno, že se chce stát prezidentem, osoba podezřelá.“

Skutečností zůstává, že na Preisse chodili „žalovat“ mnozí a Masaryk jej podezíral, že hledí pouze na zájmy banky. V roce 1930 si v zápiscích u jeho jména napsal: „Nevěřit.“ Přesto se Preiss snažil přesvědčit svou stranu národní demokracii (do ní se přerodili mladočeši), aby podporovala Hrad, a snažil se zmírnit dávné rivalství mezi Kramářem a Masarykem. O Kramářovi v druhé polovině 20. let valné mínění neměl. Prohlásil o něm: „Nelze s ním počítat: nepracuje, nestará se o nic, dělá chybu za chybou.“

Také k Benešovi měl výhrady – považoval jej za ekonomického diletanta. Tak či tak, jeho největší vášní se stala práce. Na druhé straně měl plat, který si sám stanovil (nedá se přesně určit kolik), a užíval si za něj.

Ve sváteční dny nikdy Preiss nepracoval. Rád cestoval, zejména do Francie, a to i v pozdním věku. V roce 1926 koupil od orlických Schwarzenbergů statek Lavičky, a i když vlastnil více objektů, právě Lavičky se staly jeho domovem. Měl sbírku obrazů a knih a také největší sbírku pornografických obrázků v republice. Rád si je prohlížel.

Rodina žebra o peníze

Patřil ke štědrým mecenášům – finančně podporoval básníka J. S. Machara, malíře Jožu Úprku a mnohé další.

Rodinné zázemí tak šťastné neměl. Manželka mu zemřela už v květnu roku 1921. Prohlásil o ní: „Byla mi nejlepším přítelem.“

A s dcerami byly potíže – neustále žebraly o peníze. Preiss například v roce 1932 zaplatil Olze apanáž až 163 000 korun. Vzápětí chtěl její manžel Josef Scheiner další peníze. Preiss mu odepsal: „Je-li mi něco nepříjemné, pak jest to ustavičné stěžování a kverulantství. Prošel jsem také životem a probojovával jsem se v něm bez jakýchkoli podpor.“

Nejhůř dopadl s hysterickou nejmladší dcerou Jarmilou, proslavenou svým nezřízeným životem. Vzala si cukrovarnického podnikatele Joea Hartmanna a v roce 1934 musela být dokonce zbavena svéprávnosti a odvezena na Veleslavín – do blázince.

Šťestí bankéře ale neminulo: Preiss se znovu oženil s o patnáct let mladší Jarmilou Dimmerovou.

Vytvořila mu dokonalé zázemí. Potřeboval to. Třicátá léta pro něj probíhala klopotně. Zejména jeho vztah k Němcům se ukázal jako problematický. Na bankéře doléhalo stáří a ztrácel politickou soudnost.

Pomýlený bankéř

K veliké nelibosti T. G. Masaryka se Preiss vrátil v roce 1934 z Německa a našel jistá slova pro uznání hitlerovců. Oceňoval německou ekonomiku a ucházelo mu politické pozadí. Preiss dokonce uvěřil v roce 1936 slibům německého ministra Hjalmara Schachta, že za loajálnost ušetří české bankovníctví.

Všechno proběhlo jinak. Preiss sice odešel v červnu roku 1938 do výslužby, ale předsedou banky zůstal až do roku 1942. A začaly se dít věci. Po mnichovské katastrofě naivní Preiss s Rudolfem Beranem jednali s Němci. Tehdy se dokonce uvažovalo o jeho prezidentství. Nakonec zvítězil Emil Hácha.

Na druhé straně pomáhal finančně svým židovským zaměstnancům. V prosinci roku 1942 se odstěhoval do Laviček.

Bylo mu dvaasedmdesát, měl poruchu srdce a otoky nohou. V noci z 30. na 31. května 1945 jej právě tam zatkli. U výslechů se prý zhroutil a pletl si jména. V listopadu jej převezli do nemocnice, v lednu roku 1946 jej zatkli znovu. Nakonec jej pro špatný zdravotní stav propustili. Zemřel 29. dubna 1946 ve svém smíchovském bytě zklamaný a nepochopený. Dnes ho připomíná deska v Přesticích z prosince roku 1995.

Majetek Jaroslava Preisse zmizel

- Bankéřův majetek byl rozkraden, jeho část konfiskována.**
- Zlomek jeho obrazů a knih převzala Národní galerie a Národní knihovna.**
- Zbytek, včetně nábytku z Laviček, šatů, šperků, dekorací, se prostě ztratil (čili byl rozkraden)..**
- Zbýlý Preissův rodinný majetek zabavil Zemský národní výbor na základě prezidentských dekretů v listopadu roku 1948.**
- V srpnu 1951 byly znárodněny také Preissovy pozemky**

Karel Höger vzdoroval nacismu, přesto mu život ztrpčovali i komunisti

Pavel Kovář Lidovky 14. září 2015 7:00

Není moc známo, že se jeden z největších českých herců 20. století zapojil do odboje proti Němcům; nikdy totiž o tom nemluvil. Rovněž tak se málo ví o tom, jak mu minulý režim ztrpčoval život; za socialismu se o tom nemohlo psát.

Více než čtvrtstoletí od jeho smrti otiskla MF DNES (11. prosince 2004) článek s titulkem Věrnost Hitlerovi, věrnost Husákovi, jež doprovázely archivní snímky z Národního divadla v roce 1942 a 1977. Čeští herci na nich hajlují po heydrichiádě, respektive podepisují tzv. antichartu, a na snímcích z obou sešlostí je v popředí Karel Höger.

V hledišti jsou i desítky dalších známých osobností, ale zrovna on byl na místě, odkud se dobře fotografovalo. A v obou případech! Takže tahle ironická souhra náhod až příliš nespravedlivě a krutě zasáhla památku člověka mimořádně vzácného charakteru.

Autor článku srovnával zneužití populárních umělců vládnoucí mocí jak v protektorátu, tak v komunistickém režimu. Téma, pro mnohé čtenáře překvapivé, není ovšem bůhvíjak nové. V dějinách potkává takový úděl umělce často. Na druhou stranu však není namístě ani jeho tabuizace. Ovšem bylo-li vyřčeno „a“, mělo zaznít i „b“.

Partyzánská spojka

O vyřčení onoho „b“ se zasloužila paní Eva Högerová, jež měla dokumenty i informace o manželově víceméně neznámé odbojové činnosti. A tak vyšlo najevo, že Karel Höger vozil v období 1943–44 z Prahy na Zlínsko a opačně šifrované zprávy, což po válce potvrdila partyzáнка Julia Tábořská; tehdy měl krycí jména Kolanda 036 a Eva 036.

Kromě toho finančně pomáhal několika rodinám, jejichž členové se ocitli v koncentračních táborech. Uchovával také majetek vězněné židovské rodiny. Ve svém pražském bytě poskytl útočiště spisovateli Františku Kožíkovi, hledanému gestapem. „Podrobnosti bohužel neznám. Manžel mi o své odbojové činnosti moc nevyprávěl. Připadalo mu nevhodné mluvit o tom, že někomu pomáhal.“

Dvakrát byl tajně v Terezíně

Novinář Stanislav Motl, jenž se době německé okupace věnuje, zjistil, že Höger nejméně dvakrát tajně navštívil židovské ghetto v Terezíně: „Zjevně tam někomu přivezl nejspíš léky. Byl to velmi statečný i riskantní čin. Kdyby byl zadržen, jistě by se odtud nevrátil.“

Pokud šlo o protektorátní shromáždění v Národním divadle, vnímané jako projev „oddanosti“ okupantům, lze dodat, že po atentátu na Heydricha bylo od května do června 1942 popraveno na sedm set lidí. Neprojevit vůči Němcům loajalitu znamenalo souhlas s atentátem, což se rovnalo smrti. Herci se tak ocitli v těžko představitelné situaci.

Výstižně to potvrdil zážitek Jiřiny Šejbalové, jež vylíčil Luděk Munzar: „Vyprávěla, že když se nedostavila na večírek pořádaný Heydrichovým nástupcem K. H. Frankem, přijelo pro ni auto se vzkazem, že pokud s nimi nepojede, brzy ji jiný automobil odveze jinam...“ Proto je nutné vidět snímky herců při proněmeckých setkáních právě touto optikou. Označit je za kolaboranty by bylo nanejvýš nespravedlivé.

Kolego, čteš Peroutku...

Karel Höger se narodil 17. června 1909 v Brně – Králově Poli jako třinácté dítě do rodiny topiče v cihelně. Divadlo hrál od dětství, po maturitě na učitelském ústavu učil na vesnických školách a během vojenské služby v Brně absolvoval hereckou konzervatoř; armáda první republiky až neuvěřitelně přála múzám. Po vojně získal dočasně angažmá v brněnském Zemském divadle, roku 1940 přijal nabídku pražského Národního divadla; brzy točil filmy a stal se novým hereckým idolem. Přišel však únor 1948 a po něm další nepřízně osudu. Když akční výbor Národní fronty prověřoval členy ND, hrozilo mu propuštění. Důvod mu soukromě sdělil kolega Stanislav Neumann: „Říká se, že čteš Peroutkuv Dnešek a Tigridovy Obzory...“ Nakonec místo výpovědi nesměl dva roky točit filmy a po tu dobu bral o čtvrtinu nižší plat. Teprve když se odvolal, byl mu trest bez omluvy o rok zkrácen. Nejspíš mu pomohly doklady o odbojové činnosti, přináší vysvětlení kniha Faustovské srdce Karla Högera (Mladá fronta, 1994), která vyšla díky iniciativě hercovy manželky Evy.

Desítky jeho rolí v divadle, filmu, rozhlase i televizi by zasloužilo zmínit, ale zůstaneme-li jen ve „zlaté kapličce“, připomeňme po Janu Husovi, Cyranovi, Loupežníkovi, Srpnové neděli či Rackovi nezapomenutelný výkon ve Smrti obchodního cestujícího. V ní ztvárnil cestáka Willyho Lomana, a kvůli této roli odřekl i Hamleta; toho pak hrál Radovan Lukavský. Teatrológ Vladimír Justl se nicméně domníval, že po Lomanovi, kterého hrál sedm sezon, dostal na naši první scéně velice málo příležitostí, a navíc jich po roce 1968 ještě ubylo.

Šikana ředitele Kočího

Důvod? Nepatřil k oblíbencům nového ředitele, operního pěvce a oddaného člena KSČ Přemysla Kočího. Oba si politicky ani lidsky nepadli do oka, což Kočí ve své knize Dobrý den, živote (z roku 2000) líčí v souvislosti s inscenací hry Matka Kuráž a její děti:

„Na samém prahu normalizace Höger improvizoval dialogy své role kuráta s Kuráží tu hrála Dana Medřická – pozn. red.) se zřejmými a lehce průhlednými invektivami proti okupační moci. Na premiérách vždy bývali zástupci státních a stranických institucí, přičemž Höger si s Medřickou zajistili u našich pokladních první dvě řady v parteru pro své přátele a obdivovatele, kteří při každé nárazce působili jako klaka a v hledišti vyvolávali smích, potlesk – leč i pohoršený neklid. A Höger svoji politicky vyostřenou ironii stále stupňoval. Někdo by třeba řekl, že byl statečný, ale snažte se laskavě vmyslet do úlohy ředitele uměleckého ústavu. (...) Provokace se opakovaly. Nakonec jela Matka Kuráž na festival do Itálie a poté byla stažena z repertoáru. Höger a bohužel i Dana dostávali potom po několik let méně úkolů,“ napsal Kočí.

Zmíňme i další Högerovu nelehkou situaci. Od roku 1945 učil budoucí herce na pražské konzervatoři, později na DAMU a FAMU. Vychoval desítky výrazných osobností, avšak na počátku roku 1971 došlo k revizi pedagogických úvazků, načež mu vedení FAMU počet hodin snížilo.

Soudruhu, jste vyčerpán

Když normalizace poměry ještě tížila, sám podal výpověď. Po čtvrtstoletí učitelské práce, kterou měl tak rád. A navíc – aby umlčel pár zlých hlasů, že učí kvůli penězům – vrátil dva platy. Vzápětí

ho však potkala další „jobovka“ – dopis ředitele Kočího z 8. února 1972:

Vážený soudruhu, Upřímně se Vám omlouvám, že v době, kdy jsem Vás jmenoval členem umělecké rady činohry, jsem si neuvědomil, jak jste zaneprázdněn svou uměleckou činností nejen v Národním divadle, ale i ve filmu, televizi, rozhlase a Supraphonu, a proto také velmi unaven a fyzicky vyčerpán. Věřím, že si potřebujete odpočinout, protože jsem si sám všimnul Vašeho vynechávání paměti v Maškarádě a Vašeho relaxování při monologu dědečka ve Furiantech. Jmenování do umělecké rady činohry jste sice přijal, její práce se však ani jednou nezúčastnil. Proto Vás tohoto členství zprošťuji.

I mně jako Vám leží na srdci, abychom si dlouho uchovali umělecké osobnosti pro práci v Národním divadle v plné jejich svěžesti a vrcholných tvůrčích silách. Proto laskavě počítejte s tím, že v zájmu plné koncentrace na práci v ND nebude možné až na další Vám povolovat žádnou mimodivadelní činnost.(...) S přáním načerpání dalších sil i dobrého zdraví Vás pozdravuji.

Přemysl Kočí

Solidární výpověď

Jak bezmocně si asi připadal třiašedesátiletý herec plný tvůrčích sil nad řádky naoko přátelskými, ale ve skutečnosti jedovatými. Přitom pro neúčast na zasedání umělecké rady měl pádné důvody: termíny jednání se vždy na poslední chvíli měnily a on měl již jiné pracovní závazky. Nebylo divu, že v letech 1968–76 nastudoval v ND pouze dvanáct rolí.

V lednu 1977 ho citelně zasáhla smrt bratra Rudolfa a krátce poté účast na setkání osobností kulturního života v Národním divadle s provoláním uměleckých svazů „Za nové tvůrčí činy ve jménu socialismu a míru“, později známé jako anticharta.

Podpis znamenal vyjádření loajality komunistickému režimu i odmítnutí Charty 77. „Když ten den přišel domů, byl zamlklý. Hned jsem věděla, že ho potkalo něco zlého,“ vzpomíná paní Högerová. Herec – podobně jako ostatní v hledišti – podepsal něco, s čím nesouhlasil. Opět jsme tak u zneužití populárních umělců vládnoucí mocí, byť tentokrát nešlo o holý život...

Na jevišti Národního divadla hrál koncem března 1977 v Mrtvých duších, což bylo poslední představení před rekonstrukcí budovy. Tehdy však nikdo nemohl tušit, že jde opravdu o jeho poslední vystoupení na první scéně.

Koncem dubna potkal totiž kolegyni Vlastu Fabianovou, jež byla ředitelem Kočím přímo vyzvána k odchodu slovy, že „v tomto divadle si už nezahraje“. A tehdy v něm uzrálo rozhodnutí, o kterém uvažoval delší dobu: kvůli kolegyni solidárně podal výpověď.

V divadle ji odevzdal 2. května dopoledne a odpoledne natáčel nový televizní seriál Nemocnice na kraji města, v němž dostal roli primáře Sovy. Ten den si šel lehnout dříve, ale protože byl unavený i nazítří, známý lékař mu doporučil krátkou hospitalizaci na Karlově náměstí, kam chodíval se srdcem na kontroly.

Příští den, 4. května 1977, mu manželka donesla knížku a tehdy jí řekl, že nejde o nic vážného. Jenomže sotva paní Högerová dojela domů, volali z nemocnice, že manželův stav se náhle zhoršil.

A večer přišla neuvěřitelná a zdrcující zpráva o jeho skonu...

Amerika má za sebou anti George Floyd moment

Gustav Sitař

Nesmyslná vražda bílé dívky černošským kriminálním otrásla Amerikou. Následná poprava konzervativního novináře situaci neuklidnila. Američané se přestali bát říkat, co si skutečně myslí o rasismu proti bílým lidem. To platí pro první vraždu. V případě té druhé je klíčové slovo „odhodlání“.

Fakta o události

22. srpna zavraždil černocho Decarlos Brown ve vlaku v Severní Karolině mladou dívku z Ukrajiny Irynu Zarutskou. Celou vraždu zachytily kamery ve vlaku. Záběry byly zveřejněny 6. září a rychle se začaly šířit po sociálních sítích.

Vrah bodl Irynu zezadu do krku a poté v zakrváceném svetru vystoupil z vlaku. Na kamerách je slyšet, jak říká, že „dostal tu bílou dívku“. Pobodaná dívka se držela chvíli za krk, než se sesunula na zem, kde vykrvácela. Ze tří černocho, kteří seděli na okolních sedadlech, jí nikdo nepomohl. Až po chvíli přispěchal další pasažér.

Decarlos Brown má na svém kontě 14 předchozích zatčení, včetně násilných trestných činů, z nichž jeden byl veden proti devítiletému dítěti. Po posledním činu byl propuštěn na svobodu bez jakékoli kauze. Kauze, jejichž cílem je zaručit, aby se viník dostavil k soudu, byly v mnoha amerických městech řízených demokraci zrušeny, protože jsou údajně rasistické. Důvodem je fakt, že pachatelé trestných činů z řad minorit často nemají na složení peněžité záruky peníze. Na svobodu Browna propustila nižší úřednice soudu, černoška Teresa Stokes. Kromě funkce na soudu je zároveň ředitelkou instituce, která poskytuje psychiatrickou péči osobám, kterým to doporučí soud. Informace o tom, že je ředitelkou instituce, do které soud posílá pachatele na terapii, následně z internetu zmizela a je dostupná pouze v archivu.

Okénko do minulosti

S vraždou Iryny Zarutské nepřímo souvisí několik událostí. V roce 2020 zemřel po zásahu policie černocho George Floyd, kriminálník, který při jedné předchozí loupeži ohrožoval těhotnou matku střelnou zbraní. Následovaly celoamerické protesty, během kterých demonstranti zapalovali obchody a způsobili škody v hodnotě 2 miliard dolarů. Hnutí BLM dostalo od různých korporací miliardy dolarů a událost dominovala všem médiím dlouhé měsíce. Média označovala protesty za převážně mírumilovné.

V roce 2023 ohrožoval pasažéry v metru v New Yorku černošský bezdomovec Jordan Neely, který byl v minulosti opakovaně zadržen za násilné útoky. Americký vojenský veterán Daniel Penny jej zneškodnil kravatou, ve které ho držel do příjezdu vlaku do stanice. Neely na následky držení v kravatě zemřel. Daniel Penny byl obžalován z vraždy, ale porota ho po dlouhém procesu shledala nevinným. O případu obsáhle informovala všechna média a rozebírala možné rasistické motivy.

Média aktuálně

Média hlavního proudu o vraždě Iryny Zarutské neinformovala. Teprve když se na sociálních sítích začalo šířit video brutální a nesmyslné vraždy, začala reagovat. Jednotícím motivem reakce médií bylo obvinění pravicových sil a hnutí MAGA Donalda Trumpa, že událost zneužívají k politickým účelům.

Deník Politico napsal: „Ukrajinská uprchlice,

která byla zavražděna v Severní Karolině, je zatahována do politické války slov.“

Axios uvedl: „Děsivé video smrtelného útoku přitahuje pozornost influencerů MAGA, kteří se snaží upozornit na problém násilné kriminality ve městech a obviňují média z toho, že neadekvátně informují o šokující kriminalitě.“

Následně New York Times napsaly článek pod titulkem „Děsivá vražda vyvolala bouři u pravice“. V článku upozorňují na událost z roku 1898, kdy bílí nacionalisté zabili v Severní Karolině zhruba 60 černocho. Článek vyvolal pozornost, protože v něm byli „černoši“ psáni s velkým písmenem na začátku, zatímco „běloši“ s malým. Tedy „Black people“ versus „white people“.

Elitní komentátor televize CNN Van Jones, taktéž černocho, uvedl: „Nevíme, proč to udělal. Nevíme, jak jednat s lidmi, kteří trpí tak, jak trpěl tento člověk. Trpící lidé zraňují druhé. To je příležitost pro ostatní lidi, aby naskočili na problém rasismu.“

Frankfurtská škola - Proč se to děje?

Návod, jak rozvrátit svobodnou společnost, připravila takzvaná frankfurtská škola v šedesátých letech minulého století. Její myslitelé dospěli k závěru, že již není možné spoléhat na tradiční proletáře, protože těm přinesl kapitalismus blahobyt, jenž otupil jejich revoluční zápal. Proto přišla frankfurtská škola s myšlenkou, že je třeba se zaměřit na utlačované rasové menšiny a vyvolat v nich pocit spravedlivého hněvu.

Geniální strateg

Muž, který to v Americe dokázal, se jmenuje Barack Obama. Jeho strategii popsal americký profesor historie Victor Davis Hanson. Uvádí, že Obama pochopil, že dělení podle rasy je lepší než dělení podle tříd. V okamžiku, kdy zmizí dřívější rozdělení podle tříd a nastoupí dělení podle rasy, stane se obětí i basketbalista LeBron James a milionáři z amerického fotbalu. Všichni tito lidé vytvoří novou základnu Demokratické strany, neboť v nějaké podobě trpí nějakou formou útlaču od většinové bílé populace.

Rasismus se stal pod dohledem Baracka Obamy tématem dne. Systémový rasismus, který brání značné části populace, aby se vůbec mohla realizovat, je údajně v Americe všudypřítomný. V okamžiku, kdy byl při zákroku policie zabit nějaký občan černé pleti, vystoupil Barack Obama s prohlášením, ve kterém se skrývala věta „It could have been me.“

„Vždyť jsem to mohl být já.“

Barack Obama neřekl, že v zemi, kde se on mohl stát prezidentem, může uspět každý a že jednotlivci s odpudivými názory byli, jsou a budou. Neřekl, že Amerika je bez pochyby nejtolerantnější zemí světa, neboť nikde jinde nemá chudý imigrant z Haiti větší šanci uspět. Místo toho řekl: „Vždyť jsem to mohl být já.“

Vynikající výsledky

Strategie fungovala. Média, vzdělávací instituce a odborníci historiku o systematickém rasismu opakovali do omrzení. Nikdo se nikdy nezeptal, jak je možné, že v zemi, kde má panovat systémový rasismus a kde běloši tvoří dvě třetiny obyvatel, se dvakrát po sobě stal prezidentem černocho. Nikdo se neodvážil zeptat, jak je možné, že se systémový rasismus projevuje tím, že při přijímání na vysoké školy mají minority přednost. Nejenže se nikdo nezeptal, ale pokud se kdokoli odvážil zpochybnit teorii o systémovém rasismu, byl to on, kdo byl odborníky a mediální frontou obviněn z rasismu. Tak dobře strategie fungovala.

Propagace systémového rasismu vedla ke zřízení kateder inkluze na univerzitách a urychlení úpadku vzdělávání, který vede k masové podpoře organizace Hamás, jež v říjnu roku 2023 bestiálně zavraždila ženy a děti. Jako na běžícím pásu byla vytvářena oddělení rovnosti ve firmách, jejichž jediným výsledkem je zničení klíčového principu, na kterém stojí úspěch západní civilizace: Rozhodují jen a pouze individuální schopnosti.

Už toho bylo dost

Po vraždě Iryny Zarutské řekl konzervativní novinář Charlie Kirk, že je nutné událost zpolitizovat, protože to byl politický program, který nechal brutálního vraha se 14 předchozími trestnými činy běhat po ulici. Zveřejnil fotografii pořízenou z video záznamu, na které Iryna s vyděšením hledí na svého vraha, který jí právě podřízl hrdlo. Událost podle něj změnil Ameriku a kritizoval NYT za velká a malá písmena v jejich článku, protože média se snaží udělat rasový problém ze všeho.

Van Jones z televize CNN ho za to napadl a odvolával se na smrt George Floyda.

O den později Charlieho Kirka na shromáždění studentů zavraždil střelec jednou ranou do krku.

Hlas lidu

Zaznělo ještě před vraždou novináře Kirka: Média nejsou pobouřena, že kriminálník se 14 předchozími zadrženími zcela nesmyslně zavraždil nevinnou dívku. Ona je nezajímá. Ani by o tom nemluvila, kdyby se záběry z události nedostaly na sociální síť. Média jsou pobouřena, že si „pravice“ všimla, že se to děje. Vražda není rasistická, ale komentáře jsou. To nám říkají tito opovrženíhodní hadi z médií.

Tato prohlášení pronášejí lidé, kteří od prvního okamžiku tvrdili, že smrt George Floyda byla rasistická vražda z nenávisti. Přitom na záběrech události nebylo nic, co by to naznačovalo. Černoši spáchají většinu vražd v Americe. V roce 2019 se v Americe událo 560 tisíc násilných konfliktů mezi černochoy a bělochoy. Ve 470 tisíci z nich napadl černocho bělocha, to je 85 %. Černoši přitom tvoří 13 % populace, běloši 60 %. To dělá z černošských mužů demografickou skupinu, která je možná nejnebezpečnější skupinou na celém světě. To víme, přestože FBI kompletní statistiky tají.

Komentátore Van Jonesi, strávili jste spolu se svými propagandisty ze CNN dlouhé roky přesvědčováním, že to je jinak. Vy máte tu drzost tvrdit, že opak je pravdou. Mluvíte o zemi, kde chodí černoši vystrašeně po ulicích a bojí se násilí od bílých lidí. Černoši jsou podle vás unaveni násilím, kterého se na nich dopouštějí hanební bílí lidé.

Ale my jsme ti, kteří už jsou unaveni. Už nás nebaví, že nemůžeme chodit po ulicích beze strachu. Jsme unaveni systémem, jehož prioritou je rehabilitace násilných psychopatů místo toho, aby chránil občany, kteří dodržují zákony.

Doba, kdy jsme se tvářili, že nic z toho neexistuje, je u konce. A po vraždě novináře Charlieho Kirka: Běžní Američané viděli mladého člověka, jak diskutuje se studenty na různá témata. Charlie nebyl ani politik, ani vůdce nějaké strany, ale člověk, který dělal jen to, co Amerika považuje za základ demokratického procesu. Přesvědčoval ostatní. Jeho jedinou zbraní a jediným hříchem bylo slovo. Proti němu postavili pušku a chladnokrevně ho popravili, protože říkal věci, se kterými nesouhlasili. Když dokáže udělat tohle, dokáže udělat cokoli.. Ale pokud jste si mysleli, že umlčíte hnutí, čeká vás těžké probuzení. Ztraceně dobře jste nás probudili.

Překvapivé osvobození

Jan Kovanec

Byl tady kdysi jeden stát, jehož nepřítel prohlašoval, že vznikl podvodem. A že jeho státotvorný národ je falešným, neexistujícím národem. Krom toho v této údajně podvodnické zemi sídlí i jeden kmen národa tohoto nepřátelského státu. A ten tím pádem musí být osvobozen od útlatku ze strany onoho zločinného státu a pronároda, jenž skrývá svou hnusnou husitskou tvář pod maskou demokracie. A to osvobození se týká i „dědičného území“. Ano, mluvím o předválečném Československu a jeho nepříteli, hitlerovském Německu.

Němci v českém pohraničí, sužovaní krizí v třicátých letech, na tato slova slyšeli a radostně plesali. A v rámci svého letitého nepřátelství vůči rakouskému soustátí a tradiční přichylnosti k Berlínu prosazovali tyto nestydaté požadavky. Ne všichni ovšem. Například Karl Kostka, poslanec a senátor Národního shromáždění, protinacistický starosta Liberce, pozval v roce 1937 do města prezidenta dr. Edvarda Beneše, aby mu ukázal, že „nejsou všichni Němci stejní“. Kostku po jeho pročeskoslovenském projevu v senátu 9. března 1938 začali ovšem okamžitě šikanovat soudruzi z Henleinovy Sudetoněmecké strany. Nechyběly ani výhrůžky smrtí, a tak Kostka ze starostenského postu 4. dubna 1938 rezignoval a i s manželkou uprchl do Prahy.

Novým starostou Liberce se po komunálních volbách v květnu 1938 stal už kovaný soudruh Eduard Rohn. O vítězství Sudetoněmecké strany (SdP) nemohlo být pochyb. Nakonec v těchto komunálních kláních získala 85-93 % hlasů německých voličů. Atmosféru těchto voleb ilustruje např. historka z kroniky obce Jeřmanice nedaleko Liberce:

„Už při volbách (SHF) SdP malý kluk v Liberci vystihl, co se mysliło. Tento malý kluk přišel se svou otevřeností k panu učiteli a přinesl mu toto poselství: „V naší třídě jsou nás tři, kteří volí Henleina.“ Udiven se učitel ptal: „Ano, pročpak? Koho volí ostatní?“ To se malý klouček vzpřimil: „My ostatní, my volíme všichni Hitlera.“ Taková byla nálada: Henlein se říkalo, Hitler se myslelo.“ (Překlad pořídil Ervín Šolc v Liberci, 1996.)

Když potom bylo české pohraničí („Sudety“) „osvobozeno“ německou brannou mocí, mohli se čeští Němci radostí zbláznit: „Dostali jsme se domů do říše. Děkujeme našemu vůdci Heil! Heil Hitler! Vše jáásá. Heil Hitler! se zdraví mladí i staří, s pozdravem Heil Hitler zdraví známí a přátelé. Heil Hitler se říká místo Dobré jitro. Heil Hitler se zdraví přes den místo Dobrý den a večer místo Dobrý večer a Dobrou noc se zdraví ještě Heil Hitler.“ (Z jeřmanické kroniky.)

Jenže pak se „naši“ Němci nestačili divit. Hned druhý den byly zrušeny všechny sudetoněmecké organizace. Sudetoněmecká strana byla ovšemže posléze přifařena k NSDAP, včetně své ozbrojené složky Freiwillige Selbstschutz. Dále byly zrušeny všechny kulturní, společenské, mládežnické a sportovní spolky. Z „hlavního města německých Čech“ Liberce, se stal provinční Reichenberg. Místní ještě jásali, když organizovali „svůj“ Hitlerjugend. Ale když jim začaly chodit pozvánky do Wehrmachtu, to se jim už moc nelíbilo.

A potichu skřípali zuby, když je zasáhlo „válečné hospodářství říše“. Protože Německo bylo před bankrotem. Ze kterého ho mohla dostat jen vítězná válka. Od nástupu Hitlera k moci mohutně zbrojilo. Okolo roku 1935 tvořily vojenské výdaje Německa 73 % státních výdajů! Jako by si Němci v bance vzali úvěr, za něj si koupili pistoli a s ní pak tu banku vyloupili.

Němečtí dělníci si sice vydělali až o 20 % více, ale pouze díky zvýšení pracovní doby. Byl už částečně

zaveden přídělový systém. Od rabovacích nájezdů koupěchtivých říšských Němců zachránilo naše sudetské Němce Gestapo, které obsadilo dřívější čs. hranice a nepouštělo přes ně nákupní hordy. Nicméně československé zásoby došly a pro naše nadšené Němce začala tvrdá válečná realita.

Nás současná tvrdá válečná realita ještě zcela nedostihla. Zatímco předválečné Československo dávalo na zbrojení a výstavbu obranných postavení kolem 15 až 22 % státních výdajů, my teď brečíme nad pěti procenty. Brečí nad nimi hlavně skrytě proruská opozice, zejména šéf SPD Tomio Okamura. Ten už dlouho omamuje řečmi, že chce jen referendum o vystoupení z NATO (a EU) a ne vystoupení z NATO (a EU), ale v záru předvolební kampaně už na konci května prohlásil, že by sám hlasoval o vystoupení z EU. Ohledně NATO Okamura poznamenal, že v tomto případě je situace „trošku složitější“, ale pocitově by hlasoval také pro vystoupení: „Líbí se mi neutralita Rakouska. Vidíme to i v tom konfliktu, který se třeba týká dneska Ukrajiny. Rakousko se do ničeho nemíchá, snaží se vycházet se všemi dobře, je to mírová, vyspělá země.“ A platí jen jedno procento z rozpočtu na obranu.

Jenže pan Okamura už nedodal, že tato neutralita byla zakotvena v Rakouské státní smlouvě z roku 1955 proto, aby hlavně ukončila poválečnou desetiletou sovětskou (a americkou) okupaci po druhé světové válce a obnovila suverenitu Rakouska. Proto mají neutralitu Rakušané i v ústavě. Přesto je Rakousko členem Evropské unie. A jejím rámci se zapojuje do evropské obranné spolupráce a podílí se na jejích civilních i vojenských misích! A navíc se po pádu Sovětského svazu, kdy se už tak nemusí obávat sovětské intervence, aktivně účastní programu NATO Partnerství pro mír. Tož taková je reálná rakouská „neutralita“.

Pro Okamurou uvažovanou českou neutralitu se hodí spíše příklad devítimilionového Švýcarska. Které není ani v NATO, ani v EU. A na obranu dává taky jen asi 1 % HDP, jako Rakousko. Kde je však pro muže povinná vojenská služba! Švýcarská armáda má kolem 120 tisíc vojáků. Jenže celkový počet Švýcarů „vhodných pro službu“ je přes jeden a půl milionu mužů ve věku 16–49 a o něco míň žen stejného věku. Krom toho má milion švýcarských záložáků doma ve skříni uložen samopal... Chce snad Tomio Okamura zavádět povinnou vojenskou službu? A navíc, právě v souvislosti s ruským napadením Ukrajiny, chce dát Švýcarsko v příštích deseti letech na obranu v přepočtu navíc přes půl bilionu Kč.

Švýcarsko na obranu přidává, Okamura by ubral ty zbytečné peníze. Chce prý rakouskou cestu, tedy jen se vézt na společném euroamerickém trakaři. Nepřímou i přímo tím podporuje imperiální ambice svého soudruha Putina.

Dnešní ruská protiukrajinská propaganda je nemlich stejná, jako ta včerejší nacistická (viz první odstavec). A dnešní ruská ekonomika je na tom v něčem také podobně. Na nedostatek zboží jsou Rusové zvyklí od Velké říjnové socialistické revoluce (listopad 1917). Dobře se mají dobrovolníci, kteří za nábor do útočných oddílů dostanou 40.000 dolarů (více než 886.000 korun). Než padnou, dostanou měsíční žold 3.000 dolarů plus další příspěvky a bonusy. Plus to, co si nakradou. Procento přežití u těchto oddílů je sice jen asi 5 %, ale pak se zase mají dobře jejich matky a vdovy. I ty fiktivní vdovy:

„Je to úplně jednoduché. Najdeš si chlapa, který bojuje na frontě. On padne a dostaneš osm milionů.“ Rublů. Pro dnešek něco přes dva miliony Kč. Podle lidí z Institutu pro studium války (ISW) Rusko pro tyto výdaje vyplývalo asi polovinu svého státního investičního fondu ve výši 106 miliard dolarů!!!

Rusko přitom tyje už dnes z uloupeného ukrajinského území, stejně jako Hitler tyl z pokořených evropských zemí. Doly z okupované Záporožské oblasti vyvážely na Západ před válkou ročně čtyři a půl milionů tun železné rudy v hodnotě 200 milionů €. 117 ze 120 nejvíce používaných nerostů a kovů se většinou nachází v okupovaných oblastech. Je zde i téměř všechno ukrajinské uhlí. Včetně šelfu Černého a Azovského moře Rusko zabralo polovinu zásob ukrajinské ropy a přes 70 % ukrajinského plynu. Kdo dnes horuje pro levný ruský plyn a ropu, přímo podporuje lupiče v Kremlu. A míním tím jmenovitě současné vůdce Maďarska Viktora Orbána a Slovenska Roberta Fica, tyto osobní přátele presumptivního českého premiéra Andreje Babiše.

Příběh Antonína Kaliny:

Zachránil více dětí než Winton, ale zůstal skoro zapomenut

Martina Šťastná 19 11 2025

Horní komora Parlamentu České republiky hostila v úterý dopoledne přednášku izraelské historičky a spisovatelky Limor Regevové. Byla věnována jednomu z nejodvážnějších, ale zároveň nejvíce opomíjených hrdinů holokaustu. Antonín Kalina zachránil v koncentračním táboře Buchenwald přes 900 židovských chlapců, přesto jeho jméno dodnes mnoho Čechů nezná.

Izraelská badatelka z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě přiznala, že ona sama se k příběhu Antonína Kaliny dostala vlastně náhodou. Její syn se sprátelil s vnukem Mošeho Kesslera, jednoho z chlapců, které Kalina zachránil. Kesslerův příběh Regevová následně zpracovala v mezinárodně úspěšné knize Chlapec z bloku 66.

Zůstala ohromena tím, že v Česku je Kalina téměř neznámý, a rozhodla se jeho osud znovu oživit. Podnikla rozsáhlý archivní i terénní výzkum, jehož výsledkem bude publikace, která má vyjít příští rok. „Jeho příběh si zaslouží být vyprávěn znovu a znovu,“ citovala spisovatelku ČTK.

Antonín Kalina se narodil 14. února 1902 v chudé třebíčské čtvrti Kočičina. Vyučil se obuvníkem, brzy se ale začal angažovat i politicky. Jako člen KSČ Po vyhlášení protektorátu v březnu 1939 byl znovu zatčen, v jeho dokumentech byla dokonce uvedena poznámka „návrat nežádoucí“.

Prošel věznicemi na Špilberku a Pankráci, poté byl přesunut do koncentračního tábora Dachau a nakonec do Buchenwaldu. Právě tam se zapojil do mezinárodního vězeňského odboje.

Služba v Kinderblocku 66

Vrcholem Kalinova hrdinství byla zima na přelomu roku 1944 a 1945, kdy se v Buchenwaldu stal správcem bloku 66 - místa určeného pro židovské chlapce.

V krutých podmínkách tábora se jim snažil zajistit základní potřeby, jako je jídlo, teplé oblečení, obuv a léky. Neméně důležité pro něj ale bylo i to, aby si zachovali pocit lidskosti. Podporoval proto výuku, hry a vše, co je mohlo alespoň na chvíli vrátit do normálního života.

Po náletech, které zničily centrální kartotéku, využil chaosu a přepisoval dětem v dokumentech židovská jména na křesťanská. Dokonce předstíral epidemii tyfu, aby zabránil selekcím a nasazování chlapců na těžkou práci.

Podle historiků tak zachránil 904 dětí, pro které se později vžilo označení Kalinovy děti. Mezi nimi byli i budoucí držitelé Nobelovy ceny Elie Wiesel a Imre Kertész. Až do své smrti v roce 1990 zůstal Antonín Kalina v Československu prakticky neznámý. O svých činech totiž po válce nemluvil, považoval je za samozřejmé.

O třech českých hrdinech Sovětského svazu, které generál Svoboda zapřel

Právo, David Hertl

Když byla v prosinci 1943 v Moskvě podepsána československo-sovětská smlouva o vzájemné pomoci ve válce proti Německu, po slavnostním aktu následoval banket. Mezi hosty byli i tři vojáci: Richard Tesařík, Josef Buršík a Antonín Sochor. O dva dny dříve byli slavnostně dekorováni nejvyšším sovětským vyznamenáním, Zlatou hvězdou hrdiny Sovětského svazu.

Foto: VUA-VHA Antonín Sochor, Josef Buršík, Richard Tesařík

Jakkoliv není pochyb, že byli oceněni za skutečné hrdinství, platí také, že sovětská strana používala i vyznamenání jako svého druhu „politikum“. K podepsání smlouvy se něco takového hodilo.

Cesty Richarda Tesaříka, Josefa Buršíka i Antonína Sochora do Kremlu v prosinci 1943 jsou podobné. Richard Tesařík se narodil v roce 1915 v Praze. Podle rodinné tradice se vyučil obchodním příručím. Josef Buršík (1911) se narodil v Postřekově nedaleko Domažlic, absolvoval nižší průmyslovou školu v Plzni a pracoval na stavbách.

Snad jen Antonín Sochor (1914) z té trojice vyčnívá místem narození. Na svět přišel v Lohbergu v Severním Porýní-Vestfálsku, kde jeho otec pracoval na šachtě. Když vypukla první světová válka, matka se s dětmi vrátila do Čech, do Duchcova. Mladý Toník kvůli hospodářské krizi a nedostatku peněz nemohl dokončit obchodní akademii v Teplicích a v roce 1933 nastoupil jako dělník do skláren.

Všichni tři nastoupili na tehdy povinnou vojenskou službu, kterou měl za sebou nejdříve (1935) Josef Buršík. Tesaříka doběhly na vojně „velké dějiny“: byl v době odevzdání Sudet nacistickému Německu u strážního praporu na Lounsku a počátkem roku 1939 byl převelen na Podkarpatskou Rus. V polovině března toho roku tam prodělal v boji s maďarskými fašisty pomyslný křest: hned první den, kdy se ocitl na frontě, jeho velitel padl a Tesařík se musel ujmout velení družstva. Úspěšně.

Po rozpadu státu a okupaci Čech a Moravy byl demobilizován a propuštěn do zálohy. Sochor s Buršíkem to měli složitější. I oni byli v době ohrožení republiky v armádě, Sochor jako důstojník na Slovensku. Po březnu 1939 se vracel domů, ale domov – Duchcov – se mezitím ocitl v německé Říšské župě Sudety.

A podobně Buršík: během zářijové mobilizace v roce 1938 byl povolán na Sokolovsko, po zabrání pohraničí se vracel do Postřekova, který byl najednou už také „za dráty“, na území Německa. Byl sice přidělen na práci do Norimberku, ale v červenci 1939 se mu podařilo utéct do Polska.

Tábory NKVD a Buzuluk

Sochor byl mezitím z Duchcova odeslán za trest do pracovního tábora nedaleko Lipska. V rodném

městě se totiž po návratu z armády ostře střetl s místními henleinovci. Utéct z pracovního tábora bylo složité, Sochor se proto rozhodl pro odvážný kousek. Coby rodák z Porýní a obyvatel „německého“ Duchcova se přihlásil do wehrmachtu, německé armády. Byl bez problémů přijat – a první dovolenky u rodičů využil k útěku do Polska.

A Richard Tesařík? Ten o odchodu do exilu uvažoval také, všechno urychlila rvačka s německými důstojníky v jedné pražské kavárně v létě 1939. Hranice do Polska přešel v srpnu 1939.

Tam se ti tři poprvé poznali. Začíná druhá světová válka a Polsko si ochotně rozdělují dva spojenci, nacistické Německo a komunistický Sovětský svaz. Pro naše tři muže to znamená sovětské zajetí a internaci v táborech tajné policie NKVD. Z lágrů později odjelo několik skupin vojáků na Blízký východ a do Francie. Zbytek, necelá stovka, se pak stal základem nově se rodící československé armády. Skupina se rozrůstala o Čechy a Slováky, kteří v té době pracovali v Sovětském svazu, a zejména o ty, kteří tam byli vězněni v trestaneckých táborech, především Rusíny.

V roce 1942 se v městečku Buzuluk začala pod vedením Ludvíka Svobody formovat československá vojenská jednotka. Cesta našich vojáků z Buzuluku do Prahy byla už mnohokrát popsána. Je to i cesta Richarda Tesaříka, Josefa Buršíka a Antonína Sochora.

Společně byli poprvé nasazeni v březnu 1943 při obraně Sokolova před německou armádou, útočící na Charkov. Tesařík se proslavil statečností, se kterou se postavil nepřátelské palbě. Buršík byl patrně posledním, kdo viděl živého legendárního Otakara Jaroše. Sochor byl u Sokolova zraněn a transportován do nemocnice v Charkově. Když německá armáda o tři dny později dobyla Charkov, Sochorovi se podařilo z obsazeného města uniknout a vyvedl další dva Čechy... Sověti měli dobrý důvod obdivovat hrdinství, se kterým se Čechoslováci postavili nepříteli. To hlavní mělo teprve přijít.

Kruté chyby na Dukle

Na podzim 1943 se Čechoslováci účastnili osvobozování Kyjeva. Legenda vypravuje, že „proletěli“ nacistickou obranou Kyjeva a stanuli na březích Dněpru dřív než vojáci Rudé armády. Pravda je trochu jiná, dosažení Dněpru trvalo šestnáct hodin nepřetržitých bojů. Tesařík a Buršík se jich účastnili už jako velitelé tankových rot, Sochor byl velitelem rot samopalníků. Právě bojové nasazení Čechoslováků a rychlý úspěch se staly důvodem pro jejich ocenění titulem Hrdiny Sovětského svazu.

Na vyznamenání bylo původně navrženo pět lidí, navíc ještě Sergej Petras a Vladimír Janko, Sověti ale nakonec vybrali Tesaříka, Buršíka a Sochora. Někdy v téhle době vznikla i ikonická fotka tří kamarádů před tankem.

Všichni tři prošli všemi dalšími operacemi na východní frontě, samozřejmě i tou karpatsko-dukelskou. Josef Buršík se netajil kritikou toho, jak sovětský štáb akci na Dukle připravil: „Němci zaminovali každou píd' země, mosty, cesty a cestičky, všechno, co mělo nějaký význam. Na některou z kót se útočilo až desetkrát. Těžkou překážku nepředstavovaly jen zátarasy, minová pole nebo palba nepřítele, ale i zima, dlouhé deště a neschůdný terén. Sovětské ztráty na malém úseku fronty dosahovaly obrovských počtů. Na

osmdesát pět tisíc mrtvých a raněných. Šest a půl tisíce Čechoslováků zaplatilo karpatské tažení svým zdravím a životy.“

Přes Ostravu došli pak Tesařík, Buršík a Sochor do Prahy. Válka skončila a zdálo se, že všechno, co přijde, bude už jen lepší.

Hrdinové po válce

Zatím ještě nebyla řeč o politice. Československá jednotka v Sovětském svazu byla pod stálým vlivem komunistů a sovětské tajné policie NKVD. Náčelník československé vojenské mise v SSSR Heliodor Píka, který se snažil udržet prvorepublikový standard apolitické armády, o tom pravidelně informoval exilovou vládu v Londýně, ale ta na dění v Sovětském svazu neměla vliv.

Není pravda, že by všichni vojáci z východní fronty byli komunisté. Buršík i Sochor byli sociální demokraté. Způsob, jakým komunisté po konci války postupně dostávali armádu pod svoji kontrolu, je zaskočil.

Každý hledal vlastní způsob, jak situaci zvládnout. Richard Tesařík nastoupil jako profesor na katedru tankového vojska ve Vyšším vojenském učilišti v Praze, kariéru mu ale pokazil jednak poněkud rozevlátý životní styl (alkohol, ženy a konfliktní povaha) a nepřilíh diplomatické vyjadřování o nadřazených. Konkrétně to o ministrovi národní obrany Alexeji Čepičkovi způsobilo, že byl nejprve přefázen na nižší pozici a nakonec uvězněn a vyšetřován.

Zvláštní vztahy mezi Prahou a Moskvou ilustruje malá příhoda. Československé vedení nechtělo soudit hrdinu Sovětského svazu, takže požádalo Moskvu, aby Tesaříkovi titul odňala. Z Moskvy ale přišla stručná odpověď: není důvod. Na zásah Nikity Chruščova byl Tesařík propuštěn a dostal ještě jednu šanci. Problémy se ale opakovaly, takže v roce 1960 Tesaříka vyhodili z armády a vyloučili z KSČ. Zemřel v roce 1967 na infarkt v jedenapadesáti letech.

Antonín Sochor sloužil od roku 1948 v hlavním štábu armády a jako zkušený voják se stal velitelem brigády židovských dobrovolníků, cvičených na Moravě pro Izrael. Tajný výcvik členů budoucí izraelské armády byl u nás prováděn s vědomím Sovětského svazu, který si od vzniku židovského státu hodně sliboval. Sochor se dokonce načas do Izraele podíval.

V září 1949 byl jmenován profesorem pěchotního učiliště v Milovicích u Prahy a v této funkci zemřel po dopravní nehodě, k níž došlo v srpnu 1950 ve vojenském výcvikovém prostoru Mimoň. Nehoda je dodnes předmětem spekulací a mnozí nevěří, že šlo o náhodu. Jenže vyšetřování po roce 2000 neprokázalo, že by nehoda byla inscenovaná. Na to do ní bylo zapojeno až příliš mnoho aktérů a svědků. Vyšlo i najevo, že vyšetřování v roce 1950 bylo rozsáhlé a nikdo se nepokoušel nic zakrývat.

Sochor zemřel v šestatřiceti letech a paradoxně ho možná tragická smrt uchránila od možného pronásledování v době, kdy vedení KSČ se sovětskými poradci začalo hledat uvnitř strany „sionistické agenty“. Sochor, který měl kontakty na izraelské tajné služby, by měl nejspíš těžké časy.

Svoboda je zapřel

A Josef Buršík? Ani jeho příběh neodpovídá tomu, jak byli u nás před rokem 1989 vojáci z východní fronty oslavováni.

Buršík byl po válce velitelem tankové brigády v Ostravě. Po únoru 1948 se ale dozvěděl o přípravách protikomunistického vojenského puče. Sice se žádných akcí neúčastnil, pomohl ale propojit některé lidi. V listopadu 1949 byl zatčen a odsouzen za velezradu na deset let. Trest mu byl nakonec zvýšen o další čtyři roky.

Buršík si z války přinesl špatně léčenou tuberkulózu a po krátkém pobytu ve vězení na Mírově musel být převezen do nemocnice u Olomouce. Toho využil k odvážnému útěku do Západního Německa a následně do Velké Británie. Odešla s ním i jeho manželka, doma u prarodičů nechali dvě malé dcery, se kterými se viděli až po třinácti letech, kdy je pražský režim po diplomatickém tlaku britské strany propustil za rodiče. Buršík jediný se dožil listopadu 1989, byl rehabilitován, povýšen a své vzpomínky vydal knižně.

Právě Buršíkův útěk způsobil, že ona fotografie tří kamarádů u nás mezi lety 1950 až 1989 nesměla vyjít. Buršík byl „vystřižen“, zveřejňovány byly jen snímky Sochora a Tesaříka. O Buršíkovi se nepsalo ani v souvislosti s osvobozením Kyjeva – ti nejodvážnější psali o „hrdinném velitelském tanku Jan Žižka“, jméno velitele ale neuvedli.

Netroufl si to ani Ludvík Svoboda v knize Z Buzuluku do Prahy. Buršík měl být vymazán z dějin. Ironií osudu přežil válku, vězení, útěk i tuberkulózu a zemřel v roce 2002 v devadesáti letech. Pohřbili ho v generálské uniformě v československé sekci britského vojenského hřbitova vedle našich letců. Působení našich vojáků na východě bylo řadu let zkreslováno a prezentováno s patřičným ideologickým nánosem. Rozhodně nebyli všichni vojáci z Buzuluku komunisté a posilování komunistického vlivu v armádě po roce 1945 bylo to poslední, co si mnozí z nich přáli.

Právě přehnané oslavování vojáků z východu způsobilo propad zájmu o ně po roce 1989. Jejich statečnost nebyla ale o nic menší než statečnost jejich spolubojovníků ve Velké Británii nebo Francii.

Josef Buršík to napsal výstižně: „I přes různé politické tlaky a činnost komunistické propagandy v řadách československé armády v tehdejší Sovětském svazu zůstává po letech vzpomínka na statečnost těch, kteří bojovali za osvobození Československa.“

Inspirace.

George Švehla

Tak nevím, v poslední době mám inspirace čím dál tím méně. Ne, že by nebylo událostí či věcí které by mě inspirovaly, ale k čemu, to se napsat nedá a nehodí. Jsou to věci negativní a také nechci být vulgární, i když někdy si od srdce zanádat jednomu pomůž.

Spíše než inspirací bych se rád zaobýval něčím příbuzným, kterému se říká vnuknutí, tedy jakási iluminace. Toto se dostavuje v době kdy je mozek v klidu a na Elektro Encefalo Grafu vykazuje vlny typu alfa – o frekvenci 8 – 12 Hz.

Nejvíce se mozek v tomto režimu nachází v jakémsi polospánku, k ránu a nebo ve stavu naprosté relaxace se zavřenýma očima či hluboké meditaci. Výzkumy v tomto směru je dokázáno a z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že tomu tak je. Když jsem byl ještě pracovně vytížen a řešil nějaké složité problémy ve strojních návrzích tak

nejlepší „nápady“ ke mně přicházely v tuto dobu, tedy ráno před probuzením.

O podobných „božských vnuknutích“ se zmiňují staré texty v sanskrtu psané před třemi tisíci lety hinduisty v Indii, jako na příklad epos Mahabharata.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Mahabharata>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Mah%C3%A1bh%C3%A1rata> Nejen zde, ale i četní géniové v minulosti přičítali své „nápady“ vnuknutím nějaké vyšší inteligence a nebo Bohem ve stádiu relaxace a nebo ve spánku. Od Pythagora, Platóna přes Lonarda da Vinciho po Teslu a Einsteina. O umělcích různých žánrů ani nemluvit.

Na EEG se tento jev ukazuje jako náhlá mozková činnost. Po nějaké době klidných vln typu alfa náhle a bez vnějších vlivů mozek začne

vykazovat horečnou činnost.

Jako by něco odněkud mozek ovládalo. Nabízí se otázka, zda mozek v tuto dobu nepracuje jako přijímač pro nás neznámých signálů. Z neznáma. Ať to už je mimozemská civilizace, vyšší inteligence a nebo Bůh.

Výzkumy bylo ověřeno, že mozek v běžném denním provozu pracuje zhruba jen na 10% své kapacity. Proč jeho 90% odpočívá, to dosud vysvětleno nebylo. Jak je možné, že chlapec který se narodil jen se 2% mozku přežil a nyní se vyvíjí téměř normálně?

<https://www.youtube.com/watch?v=eKelkdfi25k>

<https://youtu.be/EMhzkaV84ss?t=18> Mozkových buněk v normálním mozku je více jako hvězd v Mléčné dráze. Takže o mozku toho moc nevíme a musíme se ještě hodně učit abychom jeho tajemství jen trochu poodhalili. Co kdyby to byl jakýsi vysílač/přijímač signálů a myšlenek nejen lidských ale i těch „odněkud“. Není nezajímavé, že špičkoví vědci a četní umělci prohlašují že existuje inteligence vyšší než naše a tato jim poskytuje, či poodkryvá „pravdy Boží“, jinak přírodní zákony, které postupně odhalujeme.

Fantazii se hranice nekladou a tak můžeme teoretizovat odkud, od koho, jak a proč. Není to snad plánovaný vývoj lidstva nějakou vyspělou mimozemskou civilizací? Nebo všeobecná vyšší inteligence sídlící v kosmu, či Bůh? Každopádně odhalování dosud lidstvu neznámých přírodních zákonů se děje pomalu a po troškách aby snad nezpychlo a samou radostí nad „svými“ úspěchy nezblbl, jak se dnes děje v oblasti kvantových počítačů a umělé inteligence.

Proč nežádanou reklamu nazýváme „spam“.

Honza Řecký

Jak asi víte, v USA mají velmi oblíbenou konzervovanou šunku s názvem SPAM - což je to zkratka dvou anglických slov Spiced Ham. Obecně na počest této americké konzervované šunky nazýváme reklamní odpad spam. Abychom si ale konečně vše dali na své místo a poskládali obrázek dohromady, musíme si říct, jak se ta nej kvalitnější šunka začala spojit s otravnou

reklamou, která nám je zasílána e-mailem a nebo mobilním telefonem.

Značka SPAM se objevila v roce 1936, kdy společnost Hormel Foods začala vyrábět speciální konzervy na bázi mletého vepřového masa s kořením (zpočátku se konzervy nazývaly Hormel Spiced Ham). Skutečnou popularitu si však získaly během druhé světové války, kdy je Spojené státy začaly hromadně dodávat svým vojákům a spojencům.

Když hitlerovské Německo v červnu 1941 zaútočilo na Sovětský svaz, Němcům se rychle podařilo zmocnit se většiny sovětských sýpek – Ukrajiny, Běloruska, Kubáně, poloviny centrální černozemní oblasti. Zásoby potravin byly velmi malé a nebylo čím nakrmit nejen obyčejné lidi, ale i vojáky Rudé armády.

A pak se, právě včas, objevily americké konzervy SPAM, které Státy do SSSR posílaly v obrovském množství. Jen za první rok a půl války bylo do SSSR dodáno více než 2 miliardy konzerv! A to byly jen konzervy SPAM, nepočítaje dušené maso pod jinými značkami. Všechny 40 amerických továren Hormel Foods pracovalo na plný výkon, aby nakrmilo žaludky bojujících armád, a aby nahromadily zásoby, protože nikdo nevěděl, kdy válka skončí.

Americké konzervy byly nejen chutné - jedly se s pohankou a dalšími obilovinami - ale také pohodlné, a to díky technologii otevírání klíčem připevněným k konzervě.

Ale válka skončila a obrovské zásoby konzervovaného zboží, které byly připraveny na roky dopředu, zůstaly. Ani Sovětský svaz, ani nikdo jiný již takové množství konzervované šunky nepotřeboval. Tyto konzervy ležely ve skladech, a i když se konzervy dají skladovat velmi dlouho, stále mají datum spotřeby, takže je společnost musela naléhavě nějakým způsobem prodat, aby se vyhnula bankrotu. Část zásob se firmě podařilo udat v korejské válce a Korejci mimochodem dodnes nazývají jakoukoli balenou šunku spamem, tolik jim konzervy Harmel Foods během korejské války pomohly. To ale nestačilo a společnost Hormel Foods, aby se zbavila zásob ze svých skladů, zorganizovala reklamní kampaň, která neměla ve svém rozsahu obdoby.

Reklamy na SPAM byly na každém domě, plotě či iglú, cedule SPAM byly na všech možných obchodech obchodech, autobusech, v metru, plechovky se SPAMem byly v každém rádiu inzerovány každou půlhodinu. Reklama SPAM byla všude a nebylo možné projít se městem, aniž byste na ní nenarazili. Slovo SPAM se stalo pojmem, které se všude používalo. Lidé však byli z této vtíravé reklamy tak unavení, že jeden komik z britské skupiny Monty Python přišel se skečem, který ukazoval restauraci, kde každé jídlo obsahovalo SPAM. V tomto krátkém dvouminutovém komediálním skeči zaznělo slovo „spam“ během několika minut asi stokrát. Toto vystoupení bylo tak populární, že SPAM se začal spojit ne ani tak s konzervovaným zbožím, jako s neuvěřitelně vtíravou reklamou, a podruhé se stal pojmem, které se vžilo, ale v jiném smyslu.

A s rozvojem internetu se spam začal nazývat otravnými reklamními zaslilkami, a tak se z konzervovaného masa stal informační odpad. Co se týče samotných konzerv, ty se stále prodávají pod stejným názvem, stále jsou oblíbené a stále se dobře prodávají.

Vydavatel: Pokud se nemýlím, tak se to v Československu nazývalo lančmít.

Anthony Albanese’s smoke and mirrors routine with the truth is out of control

By Shane Dowling on September 18, 2025

Prime Minister Anthony Albanese was exposed this week (10/9/25) locking out Pacific Island journalists, on the Solomon Islands, for a media conference during the Pacific Islands Forum.

That by itself is bad, but when put together with the article I published last week (12/9/25) titled “[How Anthony Albanese’s office secretly co-authors media stories for Nine, Seven, Ten and News Corp etc](#)” then the real story of how corrupt Albanese is with controlling and silencing the media is getting close to being wholly exposed.

Albanese obviously didn’t want journalists from Pacific Islands, who aren’t part of his inner circle of Canberra journalists, to be asking tough questions.

In the below video at the 2 minute and 20 seconds mark Albanese is caught lying:

Journalist Stefan Armbruster: Is there a reason why Pacific journalists can’t go to your press conferences?

Anthony Albanese: I have no idea what you’re talking about, mate.

Media Watch: The PM didn’t answer our questions either.

Below is the story on Media Watch on Monday night (15/9/25):

https://kangarocourtofaustralia.com/wp-content/uploads/2025/09/Trouble-in-paradise-Media-Watch-15-9-25.mp4?_=1

Media Watch have done well the last 2 weeks with exposing Albanese’s scandalous relationship with the media.

The above video shows Albanese locking out journalists who he thinks might ask tough questions and last week Media Watch showed how Albanese’s office is directing what Canberra journalists can and can’t say.

My article last week, which is the start of the prima facie case that is building proving Albanese controls the media worse than Scott Morrison, starts off:

Prime Minister Anthony Albanese was exposed controlling Canberra journalists, to publish his propaganda, on Media Watch on Monday (8/9/25) but that is only half the story.

What is even more disturbing, is that Albanese also controls Australia’s old media CEOs and Directors by keeping them cashed up via the [News Media Bargaining Code](#), which shakes down global tech platforms such as Google and Facebook for hundreds of millions of dollars.

As it currently stands, Anthony Albanese’s office is in effect co-authoring many articles being published, in writing and on TV, via Australia’s old media.

It’s pure political propaganda which is badged with the old media’s logos and then fed to the public as news and there is a paper trail exposed by Media Watch which proves it. ([Click here to read the full article](#))

Below is a video I published on Wednesday titled “Anthony Albanese caught controlling the media, again!!!” which is a must watch as it puts all the pieces together.

<https://youtu.be/7bl89GkM6Jk>

Anthony Albanese is a career politician who was first elected 30 year ago in 1996, and it shows as his loyalty is to the Canberra political machine.

Albanese uses his full 30 years of experience in Canberra to manipulate anyone and everything to get what he wants, and that includes manipulating the media to disguise the truth from the voters.

If Prime Minister Anthony Albanese was honest, he wouldn’t need to manipulate the media as the above exposes him doing on a regular basis.

This is only a short article, but it is one of the most important I have written because it contains direct evidence of Anthony Albanese’s smoke and mirrors routine with the truth.

Join the free email subscription below and you will be notified immediately I publish new articles.

Please use Twitter, Facebook, email and the other buttons below and help promote this article.

Kangaroo Court of Australia is independent media and is 100% crowdfunded by readers like yourself so please support on the links below.

Two blondes were driving to Disneyland. The sign said: Disneyland Left.. So they started crying and headed home.

Mamdani Moves Mayor's Office Under Children's Hospital

Nov 6, 2025 · [BabylonBee.com](#)

NEW YORK, NY — In his first official act as mayor-elect, Zohran Mamdani moved the mayor's office under a children's hospital.

The mayor's office had been located at New York City Hall since 1812, but Mamdani was determined to relocate it when he learned it wasn't strategically positioned behind human shields. "This place doesn't meet our needs for a headquarters," he said, seemingly unaware that it was not American practice to line the walls with sick children.

Voters were reportedly shocked to learn Mamdani had moved his office beneath a children's hospital, but were assured this was "perfectly normal" and "nothing to worry about."

"This is standard procedure," Mamdani said, visibly surprised by everyone's concern. "You always put your hideout underneath a place where no one would dare attack. It's a brilliant strategy that has proven to be effective."

Mamdani is originally from Uganda, where a foreign terrorist organization known as the Allied Democratic Forces (ADF) operates. They avoid detection by blending into the community, a strategy Mamdani said has served him well in life. "Children are my future," he said, detailing his strategy. "As long as I'm surrounded by children, no one can touch me."

"The sicker the better," he added with a wink. "People feel too sorry for them to cause any trouble."

At publishing time, Zohran Mamdani had replaced his security detail with small handicapped children.

China's third most powerful government official is visiting Parliament this week.

Parliamentarians and their staff have been warned to turn off their mobile phones, laptops and iPads to ensure sensitive data is not stolen. They've even gone as far as showing the official route this dignitary will take.

When the parliament is forced to issue a warning of this nature - he's not a guest, he's an imposter and a bonafide threat to our democracy.

Despite being asked not to distribute the email, I think all Australians have a right to know that the Chinese Communist Party cannot be trusted.

Note to all offices:

His Excellency Mr Zhao Leji, Chairman of the Standing Committee of the National People’s Congress of the People’s Republic of China

On Monday 24 November and Tuesday 25 November, the President of the Senate and the Speaker of the House of Representatives will welcome His Excellency Mr Zhao Leji, Chairman of the Standing Committee of the National People’s Congress of the People’s Republic of China, to Parliament House as their guest.

On Monday 24 November, the visiting delegation will enter Australian Parliament House (APH) in stages via the House of Representatives entrance between 4:45 pm and 5:35 pm. The delegation will meet with the Presiding Officers in and around the Members and Guests dining rooms. The delegation will depart via the House of Representatives entrance at approximately 8:30 pm.

On Tuesday 25 November, the delegation will enter APH via the Ministerial Ceremonial Entrance and the Prime Minister’s Courtyard at approximately 6:55 am. The delegation will attend a meeting within the Prime Minister’s Offices and depart from the Prime Minister’s Courtyard via the Ministerial Ceremonial entrance at approximately 8:30 am.

To ensure a smooth visit and clear routes during the periods outlined above, building occupants are asked to use alternative routes and follow the direction of Parliamentary security officers and other staff supporting the visit. Suites and offices adjacent to the delegation movements may wish to ensure doors and blinds are closed during the visit for privacy.

There may be intermittent disruptions to Wi-Fi access during the periods outlined above. Within the identified areas, internet connected devices including phones, tablets and laptops should be powered down. Where devices must be used, please ensure phones and iPads are updated with the latest software version and placed in lockdown mode, and laptops should have Wi-Fi and Bluetooth switched off.

This advice is provided for the information of Parliamentarians, their staff, and other building occupants only. **Please do not distribute further.**